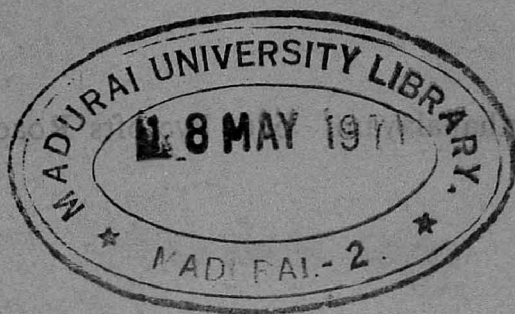

இலவு காத்த கிளி

மாக்லிம் கார்க்கி

தமிழாக்கம் :

எஸ். சங்கரன்

Book supplied by the Madurai University
Central Co-op. Stores, Madurai-2.

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

576, பைகிராப்ட்ஸ் சீராடு, சிசன்னை-5.

முதற் பதிப்பு: ஜூலை, 1951

இரண்டாம் பதிப்பு: ஜூலை, 1955

மூன்றாம் பதிப்பு: ஜூன் 1963

உரிமை பதிவு

(C) Tamil Puthakalayam, 576, Pycrofts Road, Madras-5.

விலை ரூபா 1 - 00

TAMIL PUTHAKALAYAM

576, Pycrofts Road,

Triplicane

Madras-5.

பதிப்பகத்தார் குறிப்பு

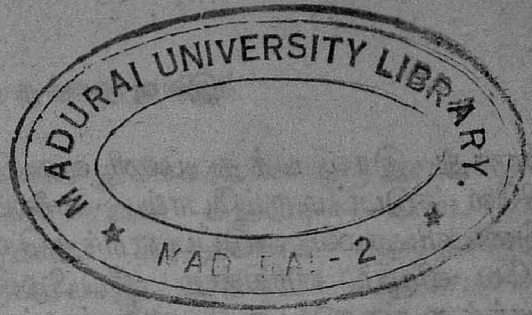
உலக மேதைகளின் முன் வரிசையில் இருக்கும் ஒரு சிலரில் மாக்ஸிம் கார்க்கியும் ஒருவர். அவர் உலகத்தின் ஏதோ ஒரு மூலையில் ஏழைத்தொழிலாளியாகப் பிறந்து தனது அறிவுத்திறத்தினால் வையகமெங்கும் பரவும் பெரும் புகழ் படைத்தவர். உலகத்தில் மனிதனைவிடச் சிறந்த பொருள் எதுவுமில்லை; மனிதன் வாழப்பிறந்தவன் என்பது கார்க்கியின் உறுதியான நம்பிக்கை. அவரது எழுத்துக்களிலெல்லாம் இந்த நம்பிக்கை வியாபித்திருப்பதைக் காணலாம். அவர், தன் கதைகளுக்குப் பாத்திரங்களை, மனித சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் அழுந்திக் கிடக்கும் மக்களிலிருந்துதான் பொறுக்கி எடுக்கிறார். வாழ்வின் சுகத்தைப் பெற முடியாது ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் அந்த மக்களிடத்தில், மனிதப் பண்பும், வாழ வேண்டுமென்ற ஆசையுமிருப்பதை அற்புதமாகச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார். இதுதான் அவருடைய சிருஷ்டிகளின் விசேடம்.

வாழ்க்கைக்காகப் போராடும் ஏழை மக்களின் ஆசைகளையும் கனவுகளையும் அற்புதமாக எடுத்துக் காட்டும் அவரது அழியாத சிருஷ்டிகளை யெல்லாம் தமிழில் கொண்டுவர வேண்டுமென்பது எங்கள்

ஆசை! அந்த ஆசையால் தூண்டப் பெற்றே
கார்க்கியின் மூன்றாவது நூலாக இச் சிறுகதைத்
தொகுதியை வெளியிடுகிறோம். எங்கள் ஆசை நிறை
வேறத் தமிழ் மக்கள் உதவி செய்வார்கள் என்ற
நம்பிக்கை எங்களுக்குண்டு.

கார்க்கியின் இந்த நல்ல சிறு கதைகளை அழகான
தமிழிலே மொழி பெயர்த்துத் தந்த நண்பர்
எஸ். சங்கரன் அவர்கட்கு எங்கள் நன்றி.

தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தார்.

இலவு காத்த கிளி

நாங்கள் இருபத்தாறு பேர்-இருபத்தாறு உயிருள்ள யந்திரங்கள். இருண்ட அறை ஒன்றிலே அடைபட்டுக் காலை முதல் மாலை வரை மாவு பிசைந்து கொண்டும் ரொட்டி, பிஸ்கட் முதலியவை தயாரித்துக் கொண்டும் இருப்போம். எங்கள் அறையின் ஜன்னல், பாசி பிடித்துப் பச்சையாக விளங்கிய குட்டிச்சுவரொன்றைப் பார்த்திருந்தது. ஜன்னல் கதவுகள் நெருங்கிய இரும்புக் கம்பிகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலே வெளிச்சத்துக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த கண்ணாடியின் வழியே சூரியனுடைய கிரணங்கள் பிரவேசிக்கவே முடியாது. ஏனெனில், அக் கண்ணாடி எப்போதும் சிந்திக் கிடக்கும் மாவினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும். பிச்சைக்காரர்களுக்கோ அல்லது வேலையின்றித் திண்டாடும் எங்களுடைய நண்பர்களுக்கோ தனது ரொட்டி போய்விடக் கூடாதே என்பதற்காக எங்கள் முதலாளி அறையின் ஜன்னலைச் சரியாகப் பாது காத்து விட்டார். முதலாளி எங்களைப் 'போக்கிரிக் கூட்டம்' என்றே அழைப்பது வழக்கம். எங்களுடைய மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு மாமிசத்துக்குப் பதிலாக, மிருகங்களின் அழகிய குடல்களையே அவர் கொடுத்தார்.

கல்லாலான அந்த இருட்டறையிலே வாழ்க்கை மிகச் சிரமமானதாக இருந்தது. எழுந்தால் தலையில் இடிக்கும் விதானத்திலே ஓட்டடை படிந்து ஆபாசமாக இருந்தது. காலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்திருப்போம்—தூக்கம் கூடச் சரியாகக் கலையாமல், சரியாக ஆறு மணிக்கு பிஸ்கட் செய்ய மேஜைமீது உட்கார்ந்து விடுவோம். நாங்கள் தூங்கும்போது எங்களுடைய நண்பர்கள் மாவு பிசைந்து வைத்திருப்பார்கள். நாள் பூராவும் காலை ஆறு மணியி

லிருந்து இரவு பத்து மணி வரை மாவு பிசையும் வேலை யிலே ஈடுபட்டிருப்போம். காலையிலிருந்து இரவு வரை இடைவிடாமல் அடுப்பு எரிந்துகொண்டேயிருக்கும். சவ ரிலே விழும் எரிகின்ற தீப்பிழம்பின் நிழல், எங்களைப் பார்த்து நகைப்பது போலிருக்கும். ரொட்டி சுடும் பெரிய அடுப்பு, கோரமான பூதத்தின் பெரிய தலையைப் போலிருக் கும். அதிலிருந்த இருகாற்றுத் துவாரங்களும், இரக்கமற்ற பூதத்தின் கண்களைப் போலிருந்தன. அவைகள் அடிமை களைப் பாதுகாப்பதுபோல் எங்களை அலட்சியமாக நோக்கி நின்றன.

மாத்தூசி பரந்து கிடக்கும் அந்த உஷ்ணமான அறை யிலே தினந்தோறும் மாவு பிசைந்து ரொட்டி சுட்டோம். எங்கள் வியர்வைத் துளிகள் பட்டவை அவை. எங்கள் வேலையையே நாங்கள் வெறுத்தோம். எங்கள் கைகளால் செய்யப்பட்டதைக்கூட நாங்கள் சாப்பிடுவதில்லை. அதற் குப் பதிலாகக் கம்பு ரொட்டியே எங்களுக்குப் பரவாயில்லை யெனத் தோன்றியது.

நீண்ட ஒரு மேஜைமீது, பக்கத்திற்கு ஒன்பது பேராக எதிரெதிரே அமர்ந்திருப்போம். எங்கள் கைகளும் விரல் களும் யந்திரம்போல் தாமாக இயங்கின. வேலையில் கவனம் செலுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அவ்வேலை அவ் வளவு சகஜமானதாகப் போய்விட்டது. எங்களுக்குள் பேசு வதற்கு ஒன்றும் இல்லை, ஏதாவது சண்டை போட்டுக் கொண்டாலன்றி—அது வெகு அபூர்வம். ஆகவே மெளன மாக இருப்போம். ஒருவன் அரைப் பிணமாக இருந்தால்— கல்விக்ரகம் போலிருந்தால்—கஷ்டத்தினால் அவன் உணர்ச்சி மரத்துப் போயிருந்தால் அதற்காக அவனைக் காய்வதில் என்ன பயன்? சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் சொல்லித் தீர்த்து விட்டவர்களுக்கே மெளனம் வேதனையளிப்பதாக இருக்கும். வாய் திறந்து இன்னும் பேசாமலிருப்பவர் களுக்கு மெளனம் சுலபமான தும், சகஜமான துமாகும்...சில சமயம் நாங்கள் பாடுவோம்...இப்படித்தான் எங்கள் பாட்டு ஆரம்பமாகும்—வேலையின்போது யாராவது ஒருவர் நீண்ட பெருமூச்சு விடுவார்—களைத்துப்போன குதிரையைப்

போல. பின்னர் மெதுவாக, துக்ககரமான ஒரு பாட்டைப் பாட ஆரம்பிப்பார். சோகரஸம் ததும்பும் அப்பாடல் பாடுகிறவனுடைய இதய பாரத்தைக் குறைக்கும். யாராவது ஒருவர் பாடும்போது நாங்கள் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருப்போம். பின்னர் மற்றொருவர் பாட்டிலே கலந்துகொள்வார். அடைத்துத் திணறும் அந்த அறையிலே, இரு குரல்களும் ரீங்காரமிடும். திடீரென்று பல குரல்கள் சேர்ந்து பாட ஆரம்பிக்கும். அலைபோல் அவை எழுந்து எங்கள் கற்சிறையின் அறைகளைத் தகர்த்து விடுவதுபோல் எதிரொலிக்கும்.

இருபத்தாறு பேரும் உரத்த குரலில் பாடும்போது பழக்கத்தின் காரணமாக குரல் ஒத்து இழைந்து ஒலிக்கும்; திடீரென்று ஒருவர் பாடுவதை நிறுத்தி விட்டுத் தன் சகாக்கள் பாடுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். பழைய படியும் அவருடைய குரல் அக்கோஷ்டி கானத்திலே கலந்துகொள்ளும்.

கல் வீடு ஒன்றின் கீழ்த்தளத்திலே இந்த விதமாக நாங்கள் வாழ்ந்து வந்தோம்—இருபத்தாறு பேர். அவ் வீட்டின் மூன்று மாடிகளும் எங்கள் தோள்களின் மீதே கட்டப்பட்டவை போன்று, அவ்வளவு சிரமமானதாக இருந்தது எங்கள் வேலை.

பாட்டைத் தவிர, நாங்கள் நேசித்த வேறொன்றும் இருந்தது. சூரியனுடைய ஸ்தானத்திலே அது எங்களுக்கு இருந்தது என்று சொல்லலாம். எங்கள் வீட்டின் இரண்டாவது மாடியிலே, தங்க ஜரிகைத் தொழிற்சாலை ஒன்றிருந்தது. அங்கே பல பெண்கள் வேலை செய்தனர். அவர்களில் பதினாறு வயதான தன்யாவும் ஒருவள். ஒரு சிறிய கபிலநிற முகம்-சந்தோஷம் ததும்பும் நீலக் கண்கள் ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்க்கும். மதுரமான ஓசை ஒன்று தினந்தோறும் எங்களை அழைக்கும்.

“சிறைப் பறவைகளே! எனக்குக் கொஞ்சம் ரொட்டி கொடுங்கள்.”

சப்தம் வரும் திசையிலே நாங்கள் அனைவரும் திரும்புவோம். எங்களைப் பார்த்து இளநகை செய்யும் அந்த அழகிய முகத்தை அன்புடனும் கனிவுடனும் நோக்குவோம். ஜன்னல் கண்ணாடியில் தன் முக்கை அழுத்திக் கொண்டு அவள் இருக்கும் நிலையைப் பார்ப்பதை நாங்கள் விரும்பினோம். பளபளக்கும் வெண்ணிறப் பற்கள் புன்னகையினால் மலர்ந்திருக்கும் ரோஜா இதழ்களைப் போன்ற உதடுகளிடையே தெரியும். அவளுக்குக் கதவைத் திறப்பதற்காக நாங்கள் ஒருவரை யொருவர் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஓடுவோம். அவள் தலையைச் சற்றுச் சாய்த்துத் தன் உடையைத் தூக்கிப் பிடித்த வண்ணம் புன்முறுவல் பூக்க நின்று கொண்டிருப்பாள். அடர்ந்து சுருண்ட கேசம் அவள் மார்பிலே புரண்டு விளையாடும். ஒன்றும் தெரியாத அவலட்சணமான நாங்கள் எங்கள் தலையை உயர்த்தி, அவளைப் பார்த்துக் காலை வணக்கத்தைத் தெரிவிப்போம். எங்களுடைய வார்த்தைகள் விசேஷமானவை. அவளுக்கு மட்டுமே பிரத்தியேகமாக உபயோகிக்கப்படுபவை. நாங்கள் அவளுடன் பேசும்போது எங்கள் குரல் மென்மையாக இருக்கும். அவளுக்கான எல்லாமே விசேஷமானது. ரொட்டி சுடுபவன் அடுப்பிலிருந்து சூடாக ஒன்றை எடுத்துத் தன்யாவின் முந்தானையிலே போடுவான்.

“பத்திரம், முதலாளியிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டு விடப் போகிறாய்” என்று அவளுக்கு எச்சரிப்போம். அவள் குறும்புத்தனமாகச் சிரித்துவிட்டு உரத்த குரலில் “வருகிறேன், சிறைப் பறவைகளே!” என்று கூறிவிட்டுச் சுண்டெலியைப்போல் ஓடி மறைந்து விடுவாள்.

அவ்வளவுதான். அவள் போய் வெகு நேரமான பின்பும்கூட, நாங்கள் அவளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்போம். நேற்றும், அதற்கு முன்பும் சொன்னதையே திரும்பவும் இன்று சொல்வோம். ஏனெனில் அவளும் நாங்களும், எங்களைச் சூழ்ந்துள்ள எல்லாமும் நேற்றும் அதற்கு முன்பும் இருந்தவைதானே! ஒருவன் வாழும் போது அவனைச் சுற்றியுள்ள எதுவும் மாறாமலேயே இருந்தால் அது துன்பமளிப்பதாகும். அது, அவன் ஆத்

மாவை அழித்து விடாவிட்டால் அதிகம் வேதனை தருவதாக ஆகிவிடுகிறது.

எப்பொழுதும் நாங்கள் பெண்களைப் பற்றியே பேசினோம். சில சமயம் வெட்கமற்ற எங்கள் பேச்சு எங்கள் மீதே வெறுப்பேற்படுத்திவிடும். அது ஆச்சரியமளிப்பதல்ல. ஏனெனில், எங்களுக்குத் தெரிந்திருந்த பெண்கள் வேறு எந்தவிதமாகவும் பேசுவதற்கு அருகதையுள்ளவர்களல்ல. ஆனால் தன்யாவைப் பற்றிக் கெடுதலாக ஒரு வார்த்தை கூட நாங்கள் சொன்னதில்லை. எங்களில் யாருமே தங்கள் கைகளால் அவளைத் தொடக்கூடத் துணிந்ததில்லை. கீழ்த்தரமாகப் பரிகாசம் செய்யவும் மாட்டோம். ஒரு வேளை அவள் அதிக நேரம் தங்காததிலோ என்னவோ? அவள் எங்கள் முன்னே, வானத்திலிருந்து விழும் நட்சத்திரத்தைப் போன்று தோன்றி மறைந்து விடுவாள். இல்லாவிட்டால் அவள் சிறியவளாகவும் அழகாகவும் இருந்ததலோ என்னவோ?—அழகுள்ள எதன் மீதும் மரியாதை உண்டாகிறதல்லவா?—முரடர்களுக்குக்கூட. வேலைக் கொடுமையினால் வாயற்ற மிருகங்களாக மாறிக்கொண்டிருந்த போதிலும், நாங்கள் மனித ஜென்மங்கள் தானே? வணங்குவதற்கான பொருள் ஒன்றில்லாமல் எந்த மனிதப் பிறவியும் இருக்க முடியாது. அதுபோலவே நாங்களும் இருந்தோம். அவளைவிட அருமையானவர்கள் யாருமே எங்களுக்கு இல்லை. கீழ்த்தளத்திலே வசிக்கும் மனிதர்களான எங்களை யாருமே சட்டை செய்ததில்லை. அவ்வீட்டிலே டஜன் கணக்கானவர்கள் குடி இருந்தனர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவளை எங்களுக்குச் சொந்தமானவளாகவே கருதினோம். அவளுக்குச் சூடான ரொட்டி கொடுப்பதை எங்கள் கடமையாக நாங்கள் கருதினோம். இதுவே எங்கள் இஷ்ட தெய்வத்துக்கு அளிக்கும் இனிய பிரசாதமாக இருந்தது—புனிதமான கடமையாகக்கூட, அவளை அது நாள் தோறும் எங்களிடம் அதிக அன்புள்ளவளாகச் செய்தது. ரொட்டியோடு தன்யாவுக்கு நிறையப் புத்திமதிகளும் அளிப்போம். கம்பளி உடைகளை அணியவேண்டும்; மாடியிலிருந்து கீழே வேகமாக இறங்கக்கூடாது; பெரிய வீறகுச் சமைக்கைத் தூக்கிச் செல்லக்கூடாது என்ற வித

மாக. அவள் எங்கள் போதனைகளை ஒரு புன்சிரிப்புடன் கேட்டுவிட்டுப் போய் விடுவாள். என்றுமே அதன்படி நடப்பதில்லை. ஆனாலும் அதைக் குற்றமாக நாங்கள் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அவளிடம் எங்களுக்குள்ள அக்கறையைப் புலப்படுத்தியதுவே எங்களுக்குத் திருப்தியாக இருந்தது.

பல தடவை எதையாவது தனக்குச் செய்து கொடுக்கும்படி அவள் கேட்டுக்கொள்வாள். மேலே இருக்கும் 'காற்று வாரி'யைத் திறந்துவிடும்படியும், கொஞ்சம் விறகு பிளந்து தரும்படியும் சொல்வாள். நாங்கள் மகிழ்வுடன்—விசித்திரமான ஒருவிதக் கர்வத்துடன் இதை அவளுக்குக் காசு செய்துகொடுப்போம்.

ஆனால் எங்களில் ஒருவன், தனது ஒரே சட்டை கிழிந்து போனபோது, அதைத் தைத்துக் கொடுக்குமாறு அவளைக் கேட்டான். அவளோ அலட்சியமாகச் சிரித்து விட்டுப் பேசாமல் போய்விட்டாள்.

அந்த முட்டாளூடைய செயலினால் நாங்கள் நல்ல ஒரு தமாஷை அனுபவித்தோம். அதற்குப் பின் அவளை எங்களுக்காக எதுவும் செய்யுமாறு எப்பொழுதுமே சொன்னதில்லை. நாங்கள் அவளைக் காதலித்தோம்—அவ்வளவு சொன்னாலே போதும். மனிதன் யார் மீதாவது திருட்டுத் தனமாகத் தன் காதலைச் செலுத்த விரும்புகிறான். அது அடிக்கடி நசுக்கப்படுகிறது. சில சமயம் மறைந்தும் விடுகிறது. ஒருவனது காதல் மற்றொருவனுடைய வாழ்வை விஷமாக்கிவிடலாம். நாங்கள் தன்யாவைக் காதலிக்க வேண்டியிருந்தது. ஏனெனில், நாங்கள் காதலிக்கக்கூடிய வேறு யாருமே இல்லை.

சில சமயங்களில் நாங்கள் யாராவது இப்படி விவாதிக்க ஆரம்பிப்போம்:

அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி இவ்வளவு பிரமாதப் படுத்துவதில் அர்த்ததென்ன? அவளிடம் விசேஷமாக என்ன தான் இருக்கிறது?

அவ்வாறு பேசியவனை நாங்கள் 'பட்'டென்று வாயிலடித்து மௌனமாக்கி விடுவோம். நாங்கள் நேசிக்கக்

கூடிய ஏதாவது ஒன்று இருக்கவேண்டும். நாங்கள் அதைக் கண்டோம்—நேசித்தோம். எங்கள் இருபத்தாறு பேருடைய காதலும் ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்தமானது. எங்களுக்கு அது புனிதமானது: இவ்விஷயத்தில் எதிராகப் போகிறவர்கள் எங்களுக்கு விரோதிகள். நாங்கள் ஒரு வேளை உண்மையில் நல்லதல்லாத ஒன்றை நேசிப்பதாக இருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் இருபத்தாறு பேர் இருக்கிறோம். அதனாலேயே எங்கள் மதிப்புக்குரிய பொருளை, மற்றவர்கள் புனிதமானதாகக் கருதவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

எங்கள் காதல் வெறுப்பைவிடக் குறைவான பாரமும் பழுவமுடையதல்ல... அதனால்தான் தலை வணங்காத சிலர், எங்களுடைய வெறுப்பு, காதலைவிட அதிக முகஸ்துதியுள் ளதா யிருக்கிறதென்று குறை சொல்லுகிறார்கள் போலும்ஆனால், அது அப்படியிருப்பின் அவர்கள் ஏன் எங்களை ஒதுக்கித் தள்ளுவதில்லை; அலட்சியப் படுத்துவ தில்லை?

ரொட்டிக் கடை தவிர எங்கள் முதலாளிக்குப் 'பிஸ்கட்' கடை ஒன்றும் இருந்தது. அதுவும் அதே வீட்டிலேயே இருந்தது. நாங்கள் இருந்த வளைக்கும் அதற்கு மிடையே ஒரே ஒரு சுவர்தான் இருக்கிறது. பிஸ்கட் செய்பவர்கள் நான்கு பேர். அவர்கள் எங்களிடமிருந்து விலகியே இருந்தார்கள். தாங்களும், தங்கள் வேலையும் எங்களைவிட, எங்களுடைய வேலையைவிடச் சுத்தமானது என்று அவர்கள் கருதினர். அதனால் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு. அவர்கள், நாங்கள் வேலை செய்ய மிடத்துக்கு வந்ததில்லை. எப்போதாவது வெளியிலுள்ள முற்றத்தில் நாங்கள் சந்திக்க நேரிட்டால், எங்களை அலட்சியமாக அவர்கள் நடத்தினர். நாங்களும் அவர்கள் வேலை செய்யமிடத்துக்குப்போனதில்லை. முதலாளி அதற்குத் தடை விதித்திருந்தார்—நாங்கள் பிஸ்கட்டுகளைத் திருடிவிடுவோம் என்ற பயத்தால்.

நாங்கள் அவர்களை விரும்பவில்லை. அவர்களைக் கண்டு பொருமைப்பட்டோம். அவர்கள் வேலை எங்களுடையதை விடச் சுலபமானது. அவர்களுக்கு நல்ல கூலி கிடைத்தது.

நல்ல உணவு அளிக்கப்பட்டது. காற்றோட்டமுள்ள பெரிய அறையிலே அவர்கள் வேலை செய்தனர். அவர்கள் சுத்தமாகவும் சுகாதாரத்துடனும் இருந்தனர். ஆனால் நாங்கள் எல்லோருமே மஞ்சள் கலந்த சாம்பல் நிற முகம் படைத்தவர்கள். எங்களில் மூன்று பேருக்குக் 'கிரந்தி நோய்' பீடித்திருந்தது. சிலருக்குச் சொறி சிரங்கு; ஒருவருக்கு முடக்குவாதம். விடுமுறை நாட்களின்போது அவர்கள் சுத்தமான உடையணிந்து பூங்காவில் உலாவப் போவார்கள். நாங்கள் கந்தலை அணிந்திருப்போம். மேலும் பூங்காவுக்குள் போஸீஸார் எங்களை அனுமதிக்கமாட்டார்கள். இந்த நிலையில் அவர்களை நாங்கள் எப்படி நேசிக்க முடியும்,

ஒருநாள் அவர்களுடைய மேஸ்திரி குடித்துவிட்டான் என்றும், முதலாளி அதற்காக அவனை டிஸ்மிஸ் செய்து விட்டு வேறொருவனை நியமித்துவிட்டான் என்றும் அறிந்தோம். புதிதாக வந்தவன் மாஜி ராணுவத்தினன். 'ஸாடின்' கோட்டும் தங்கச்சங்கிலி போட்ட கடியாரமும் அவன் அணிந்திருந்தான். அந்த மனிதனைப் பார்க்க நாங்கள் ஆசைப்பட்டோம். அவ்வப்போது நாங்கள் யாராவது அவனைப் பார்க்கும் எண்ணத்துடன் முற்றத்துக்கு ஓடுவோம்.

ஒருநாள் அவனாகவே எங்கள் இடத்துக்கு வந்தான். கதவைக் கால்களால் எட்டி உதைத்துத் திறந்து, வாசற்படியில் நின்றபடியே புன்சிரிப்புடன், "சௌக்கியமா, தம்பிகளா?" என்று கேட்டான்.

அவன் லட்சணமானவன்; உயரமானவன். 'கொழு கொழு'வென்றிருந்த கன்னங்களும், பெரிய கண்களும்பெற்றிருந்தான். கஞ்சிபோட்டு 'மொடமொட'வென்றிருந்த குல்லாயை அவன் தலையில் அணிந்திருந்தான். சுத்தமாக இருந்த நிஜாருக்குக் கீழே 'பள பள'வென்று 'பாலிஷ்' போடப்பட்டிருந்த பூட்ஸுகள் எட்டிப் பார்த்தன.

கதவைச் சாத்துமாறு ஒருவன் அவனைக் கேட்டுக் கொண்டான். நிதானமாகக் கதவைச் சாத்தி விட்டு அவன் எங்கள் முதலாளியைப் பற்றி விசாரித்தான். நாங்கள் போட்டி போட்டிக்கொண்டு, முதலாளி வெறும்

கருமியென்றும், அயோக்யனென்றும், திருடனென்றும் கூறியேனும். முதலாளியைப்பற்றி எவ்வளவு சொல்ல முடியுமோ அவ்வளவையும் சொல்லிவிட்டோம். அவற்றை இங்கே எழுதுவதற்கு அருகதையில்லை. தன் மீசையை முறுக்கிக்கொண்டே நாங்கள் சொல்வதை அவ்வீரன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மென்மையான, தெளிவான தன் பார்வையை எங்கள் மீது செலுத்தியபடியே, “இங்கே நிறையப் பெண்கள் இருக்கிறார்களே.....” என்றான் அவன் திடீரென்று.

நாங்கள் சிலர் அடக்கமாகச் சிரித்தோம். சிலருக்கு வாயிலே நீர் சுரந்தது. அங்கே ஒன்பது பெண்கள் இருப்பதாக ஒருவன் சொன்னான்.

“இருந்து பிரயோசனம்.....ஹாம்” என்றான் சிப்பாய் தன் கண்களைச் சிமிட்டியபடியே.

மீண்டும் நாங்கள் சிரித்தோம்...அசடு வழிய. நாங்களும் அவனைப் போலவே சந்தோஷத்தை நாடும் இளைஞர்கள் என்பதை அவனுக்கு உணர்த்த விரும்பினோம். ஆனால் முடியவில்லை.

“நமக்கென்ன அதைப்பற்றி” என்று சிலர் இழுத்தார்கள்.

“உங்களுக்கு அது வெகு தூரம். நீங்கள் அதற்கு லாயக்கில்லை. அதற்கு வேண்டிய குணமோ, உருவமோ உங்களுக்குக் கிடையாது தெரியுமா? ஒரு பெண் ஆணிடம் விரும்புவது நல்ல தோற்றமே. நல்ல தோற்றம் மட்டுமிருந்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்!”

சிப்பாய் தன் நிஜார்ப் பையிலிருந்து வலது கையை வெளியே எடுத்தான். சட்டையின் கை, முழங்கை வரை மடித்து விடப்பட்டிருந்தது. நாங்கள் பார்ப்பதற்காகக் கையைத் தூக்கிக் காட்டினான். வெண்மையான அக் கையில் தங்க நிறமான ரோமங்கள் முளைத்திருந்தன.

“கால்கள், மார்பு எல்லாமே உறுதியானதாக இருக்க வேண்டும். சரியான உடை அணியவேண்டும்...அப்போது

தானாகவே பெண்கள் நம்மிடம் வருவார்கள், தெரியுமா? நான் அவர்களைக் கூப்பிடுவதோ, ஆசை காட்டுவதோ இல்லை. அவர்களாக என்னைக் கட்டிக்கொண்டு விட மாட்டே நென்கிறார்கள்—ஏக காலத்தில் ஐந்து பேர்...”

சிப்பாய் மாவு மூட்டை ஒன்றின்மீது உட்கார்ந்து கொண்டு, தன்னைப் பெண்கள் எவ்வாறு நேசிக்கிறார்கள் என்பதையும், தான் அவர்களை எப்படி நடத்துகிறான் என்பதையும் பற்றி நீண்ட நேரம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் அவன் விடை பெற்றுக்கொண்டான். அவன் போனவுடன் நாங்கள் ஆழ்ந்த மௌனத்திலாழ்ந்து அவனைப்பற்றியும் அவனது கதைகளைப்பற்றியும் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தோம். திடீரென்று எல்லோரும் ஒன்றாகப் பேசத் தொடங்கினோம். நாங்கள் எல்லோருமே அவனை விரும்பினோம். அவன்தான் எவ்வளவு நல்ல மனிதன்! எங்களிடம் அவன் பழகிய விதமும், நட்புறவுடன் பேசிய விதமும், அட்டா!...அது மாதிரி யாருமே எங்களிடம் பேசியதில்லை. அவனைப்பற்றி நாங்கள் பேசிக்கொண்டே யிருந்தோம். தையற்காரிகளின் நட்பைப் பெறுவதில் அவன் வெற்றியடைய வேண்டுமென்றுகூடப் பிரார்த்தித்தோம். அவர்கள் எங்களை வழியில் எங்கேயாவது சந்தித்து விட்டால், முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு அப்பால் போவார்கள். அவர்களைப்பற்றி நாங்கள் பெருமையாக எண்ணினோம். ஆனால் அவர்களைப் பற்றி நாங்கள் பேசுவதைக் கேட்டிருந்தால், வெட்கத்தினாலும் அவமானத்தினாலும் அவர்களுக்கு வெறி பிடித்திருக்கும்.

“தன்யாவைக் கெடுத்துவிட மாட்டானென்று நினைக்கிறேன்” என்றான் எங்கள் மேஸ்திரி கவலை தோய்ந்த குரலிலே.

இதனால் நாங்கள் வாயடைத்துப் போனோம். எப்படியோ நாங்கள் தன்யாவை மறந்திருந்தோம். அந்தச் சிப்பாய் தன் கவர்ச்சிகரமான உருவத்தினால் தன்யாவின் நினைவை எங்கள் மனதிலிருந்து அகற்றி இருந்தான். அதன் பேரில் பலத்த விவாதம் எழுந்தது. ‘தன்யா அவனுக்கு இரையாக மாட்டாள்’ என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

சிப்பாயினுடைய வசீகரத் தோற்றத்தில் மயங்காமல் இருக்க அவளால் முடியாது என்று சிலர் உறுதியாகச் சொன்னார்கள். தன்யாவை அவன் காதலித்தால், அன்னுடைய எலும்புகளை நொறுக்கிப் போடவேண்டும் என்றனர் சிலர். கடைசியாக எல்லோரும் சிப்பாயையும், தன்யாவையும் கண்காணித்து வருவதென்றும், அவன் விஷயத்தில் ஜாக்கிரதையாக இருக்குமாறு அச்சிறுமியை எச்சரிப்பதென்றும் முடிவு செய்தோம். அது, விவாதத்துக்கு முடிவு கட்டியது.

ஒரு மாதம் சென்றது. சிப்பாய் ரொட்டி சுட்டான்—தையற்காரப் பெண்களுடன் உலாவச் சென்றான். அடிக்கடி எங்களை வந்து பார்த்தான். தன்னுடைய வெற்றிகளைப்பற்றி எதுவுமே அவன் எங்களிடம் சொன்னதில்லை. அவன் செய்ததெல்லாம் தன் மீசையை முறுக்கியதும், தாடையை நக்கியதும் தான்.

தன்யா தினந்தோறும் ரொட்டிக்காக வந்தாள். மகிழ்ச்சியுடனேயே அவள் இருந்தாள். சிப்பாயைப்பற்றிய பேச்சை மெள்ள அவளிடம் ஆரம்பித்தோம். அவள் அவளை 'முண்டக்கண் பொம்மை' என்றும், இன்னும் சில விசித்திரமான பெயரிட்டும் அழைத்தாள். இதனால் எங்கள் மனத்தில் நிம்மதியேற்பட்டது. மற்ற தையற்காரப் பெண்கள் அச் சிப்பாயைப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் எங்கள் சிறுமியை நினைத்துப் பெருமையடைந்தோம். அவளிடம் தன்யா கொண்டிருந்த கருத்தைக் கண்டு, நாங்களும் அவளை வெறுப்புடன் நோக்க ஆரம்பித்தோம். முன்பை விட இப்பொழுது அவளை அதிகமாக நேசித்தோம். இன்னும் அதிக மகிழ்வுடனும், அன்புடனும் காலையில் அவளை வரவேற்றோம்.

ஒரு நான் சிப்பாய் எங்களிடம் வந்தான். உட்கார்ந்து அவன் தானாகச் சிரித்தான். "ஏன் சிரிக்கிறாய்?" என்று கேட்டதற்குச் சொன்னான் :—

"எனக்காக இரண்டு பேர் சண்டை போட்டுக்கொண்டார்கள்—லீடாவும், க்ரூஷாவும். அவர்கள் செய்ததை

நீங்கள் பார்த்திருக்க வேண்டும். சண்டையேதான். ஒருத்தி, மற்றவளின் தலைமயிரைப் பிடித்துக்கொண்டாள். கீழே தள்ளித் தரையில் போட்டு இழுத்தாள். பின்பு அவள் மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டாள். ஹ...ஹ...ஹ. இருவரும் தங்கள் உடையைப் பிடித்துக் கிழித்துக்கொண்டார்கள்...வேடிக்கையாக இல்லையா? இந்தப் பெண்கள் ஏன் நேரடியாகச் சண்டை போடக் கூடாது? ஏன் ஒருவரை யொருவர் பிராண்டுகிறார்கள்...ஹும்.”

அவன் ஒரு பெஞ்சின்மீது அமர்ந்தான். சுத்தமாகவும், சந்தோஷமாகவும் காணப்பட்ட அவன் இடை விடாமல் சிரித்தான். நாங்கள் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஏனோ இச்சமயம் அவன் எங்கள் இகழ்ச்சிக்குரியவனாக இருந்தான்.

“பெண்கள் விஷயத்தில்தான் எனக்கு எவ்வளவு அதிர்ஷ்டம்! ஹும்...நான் கொஞ்சம் கண்ணை அசைத்தால் போதும்...விஷயம் தீர்ந்தது.”

மினுமினுக்கும் ரோமங்கள் நிறைந்த தன் கரங்களை மேலே உயர்த்தி, தன் முழங்காலில் பட்டென்று அடித்துக் கொண்டான்.

எங்கள் மேஸ்திரி கையிலிருந்த கரண்டியை ஒங்கியடித்து, வெறுப்புடன் ஏதோ சொன்னான்.

“என்ன, என்ன, எனக்கா சொல்கிறாய்?” என்றான் சிப்பாய்.

“ஆமாம், உன்னைத்தான்.”

“என்ன சொன்னாய்?”

மேஸ்திரி பதிலளிக்கவில்லை. அவனுடைய கரண்டி அடுப்பிலே வேகமாகப் புரண்டது. சிப்பாயை அவன் மறந்து விட்டான் போலிருந்தது. சிப்பாய் மிகக் கோப மடைந்தான். அவன் எழுந்து அடுப்பருகே சென்றான்.

“இதோ பார். யாரைப்பற்றிச் சொன்னாய்? அது ஒரு தூஷணையாகும். என்னை எதிர்க்கும் பெண்கள் யாருமே

இல்லை. நீயானால் பயமின்றி எனக்கு விரோதமாகப் பேசுகிறாய்...”

அவன் நிஜமாகவே கோபமடைந்தவனைப் போல இருந்தான். பெண்களைக் கெடுப்பதொன்றே அவனுக்குப் பெருமை தருவதாக இருந்ததோ என்னவோ? அவனை மனிதப் பிறவி என்று உணரச் செய்தது அது ஒன்று தானே?

சிலர் இருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்கு உடலுணர்ச்சியைத் தவிர வேறெதுவும் பெரிதாகத் தோன்றுவதில்லை. அது ஒன்றே அவர்கள் வாழ்க்கையின் சாரமாக இருக்கிறது.

சிப்பாய், மேஸ்திரியைப் பார்த்து, “சொல்லு...யாரைச் சொன்னாய்?” என்றான்.

“சொல்லட்டுமா?” என்றான், சட்டென்று அவன் பக்கம் திரும்பி.

“ஊம்.”

“தன்யாவைத் தெரியுமா உனக்கு?”

“ஊம்.”

“சரி, உன் கை வரிசையை அவளிடம் காட்டு பார்க்கலாம்...”

“என்னையா கேட்கிறாய்?”

“ஆம், உன்னைத்தான்.”

“ஹும். இது என்ன பிரமாதம்?”

“பார்க்கலாமே.”

“சரி. பார்ப்போம். ஹ...ஹ...அதற்கு ஒரு மாதம் கூட ஆகாது.”

“ரொம்பப் பெருமையடித்துக் கொள்கிறாயே!”

“பதினைந்து தினங்களில் காட்டுகிறேன்...யாரைச் சொன்னாய்?...தன்யாவா?...பூ!”

இ-கி—2

“அதைத்தான் பார்க்கலாமே.”

“பதினைந்தே நாள். வேடிக்கையைப் பார்.”

“சரி...வெளியே போ.”

மேஸ்திரி திடீரென்று கோபமடைந்து, தன் கரண்டியை ஆட்டினான். சிப்பாய் திடுக்கிட்டுப் பின்னால் சாய்ந்தான். எங்களனைவரையும் மௌனமாக ஒரு நிமிஷம் பார்த்து விட்டு, “சரி” என்று சொல்லிப் போய் விட்டான்.

அவர்களுடைய வாக்குவாதத்தின்போது நாங்கள் அமைதியாகவே இருந்தோம். சிப்பாய் போனதும், நாங்கள் இரைந்து பேச ஆரம்பித்தோம்.

யாரோ ஒருவன் கத்தினான்.

“நீ செய்தது ரொம்பத் தவறு பேவல்!”

“நீ உன் வேலையைப் பார்” என்று பதிலுக்கு இரைந்தான் மேஸ்திரி.

சிப்பாய் தன் வலையை வீசியிருப்பானென்றும், தன்யா ஆபத்திலிருக்கிறாளென்றும் உணர்ந்து கொண்டோம், தன்யா அந்தச் சிப்பாயை எதிர்த்து நிற்பாளா? ‘தன்யா எதிர்த்து நிற்பாள். அவள் சுலபமாக அவனுக்கு இரையாகிவிட மாட்டாள்’ என்பதாக முடிவு செய்தோம்.

எங்கள் இஷ்ட தெய்வத்தின் சக்தியை அறிய விரும்பினோம். அவள் நிச்சயம் வெற்றியடைவாள் என்று ஒருவருக்கொருவர் தேற்றிக்கொண்டோம். மற்றொரு சந்தேகமும் வந்தது. சிப்பாயைச் சரியாகத் தூண்டி விட்டோமே? அவன் அதை மறந்து விட்டிருந்தால்...இவ்விஷயத்தில் எங்கள் அக்கறை மேலும் அதிகரித்தது. இது பற்றி, நாள் கணக்காக எங்களுக்குள்ளேயே விவாதித்தோம். நாங்கள் எவ்வாறோ புத்திசாலிகளாகி விட்டோம்! அதிகமாகவும், நன்றாகவும் பேசினோம். ஒரு பூதத்துடன் விளையாடுவதைப் போலிருந்தது அது. எங்களுக்குப் பற்றுக்கோல் தன்யா தான். சிப்பாய் தன்யா மீது தன் வலையை வீசிவிட்டான் என்பது காதுக்கெட்டிய பொழுது, எங்கள் கோபம்

உச்சத்தை யடைந்தது. எங்களுடைய இந்த நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, முதலாளி அதிக வேலை வாங்கியதையும் நாங்கள் கவனிக்கவில்லை. அதிக வேலையினால் நாங்கள் களைப்படையவில்லை. தன்யாவின் பெயரே எப்பொழுதும் எங்கள் நாவில் சஞ்சரித்தது. காலையில் அவள் வருவதை, எல்லையற்ற பொறுமையின்மையுடன் நாங்கள் எதிர்பார்த்தோம்.

அவளிடம் நாங்கள் எதுவும் சொல்லவில்லை—சிப்பாபாயைப் பற்றி. பழைய அன்பான முறையிலேயே அவளை நடத்தினோம். ஆனால் புதிதான ஏதோ ஒன்று எங்கள் போக்கிலே புகுந்து கொண்டது. முன்பு நாங்கள் தன்யாவிடம் கொண்டிருந்த உணர்ச்சியிலிருந்து மாறுபட்டதாக அது இருந்தது.

“பையன்களா! நேரமாகிவிட்டது” என்றான் ரொட்டிசுடுபவன், ஒரு நாள் வேலையை ஆரம்பித்துக் கொண்டே; அவன் நினைவூட்டாமலேயே எங்களனைவருக்கும் அது தெரியும்.

“நீங்கள் அவளைக் கவனியுங்கள். விரைவில் அவள் வருவாள்” என்றான். வருத்தமான குரலில் மற்றொருவன் “கண்ணால் பார்க்கக் கூடிய விஷயமல்லவே அது” என்றான்.

மீண்டும் பலத்த விவாதம் எழுந்தது. தன்யாவின் கவனத்தைக் கவரச் சிப்பாய் என்னவெல்லாமோ செய்து வருகிறான் என்று தினந்தினம் கேள்விப்பட்டோம். ஆனால் ஏனோ நாங்கள் யாருமே “அவனைப் பற்றிய உன் கருத்தென்ன” என்று தன்யாவைக் கேட்டதில்லை. அவள் தொடர்ந்து தினந்தோறும் ரொட்டிக்காகக் காலையில் எங்களிடம் வந்து கொண்டிருந்தாள். அன்றுகூட அவள் குரலைக் கேட்டோம்.

“சிறைப் பறவைகளா! நான் வந்துவிட்டேன்...”

அவளை உள்ளே விட விரைந்தோம்; உள்ளே வந்ததும் வரவேற்றோம்—எங்கள் வழக்கத்துக்கு விரோதமாக மெளனத்துடன், என்ன கேட்பது? என்ன சொல்லுவது?

என்று புரியாமல் அவளைப் பார்த்தோம். அவள் முன்னே வாயடைத்து நின்றோம். வழக்கத்துக்கு விரோதமான இவ்வரவேற்பினால் அவள் ஆச்சரியமடைந்தாள். சட்டென அவள் முகம் வெளுத்ததையும், அமைதி யிழந்து அவள் தவிப்பதையும் கண்டோம்.

மூச்சடைக்கும் குரலிலே அவள், “நீங்களெல்லோரும் ஏன் இன்று அதிசயமாகக் காணப்படுகிறீர்கள்” என்று கேட்டாள்.

“நீ மட்டும்...” என்றான் மேஸ்திரி.

“எனக்கு என்ன?”

“ஒன்றுமில்லை”

“சரி. ரொட்டியைக் கொடுங்கள் சீக்கிரம்.”

“நிரைய அவகாசமிருக்கிறது” என்றான் மேஸ்திரி அவன் கண்கள் அசையாமல், அவளுடைய முகத்தின் மீதே பதிந்திருந்தன.

அவள் சட்டெனத் திரும்பி, கதவின் வழியே ஓடி மறைந்தாள்.

மேஸ்திரி, கரண்டியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அமைதியாக அடுப்பருகில் சென்றான்.

“ஊம்...அவள் அவன் வலையில் விழுந்துவிட்டாள். சிப்பாய்...அயோக்கியன் செய்த வேலை...”

ஆட்டு மந்தை போல் எங்கள் மேஜைக்குத் திரும்பிச் சென்றோம். மௌனமாக அமர்ந்து வேலையில் ஈடுபட்டோம். அப்போது யாரோ சொன்னார்கள்.

“அப்படி இல்லாமலுமிருக்கலாம்.”

“மூடு வாயை, போதும்” என்றான் மேஸ்திரி.

அவன் புத்திசாலி என்பது எங்களுக்குத் தெரியும்— எங்களையெல்லாம்விட அவன் அறிவாளி. சிப்பாய் தன் முயற்சியிலே வெற்றியடைந்து விட்டான் என்று நிச்சயமாக அவன் தெரிந்துகொண்டான். நாங்கள் வருத்தமும் குழப்பமும் அடைந்தோம்.

பனிரெண்டு மணிக்கு—சாப்பாட்டு வேளையின்போது சிப்பாய் உள்ளே வந்தான். எப்போதும் போல் அவன் சுத்தமாக இருந்தான். வழக்கமாக எங்களை நேருக்கு நேர் நோக்கினான். அவனைப் பார்க்கவே நாங்கள் சங்கடப்பட்டோம்.

“நல்லது, நண்பர்களே! ஒரு சிப்பாய் என்ன செய்ய முடியுமென்பதை நான் காட்டவேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்களா?” என்றான் கர்வத்துடன்.

“நடைபாதைக்குப் போய் அந்த ஓட்டையின் வழியே எட்டிப் பாருங்கள்” என்றான்.

நாங்கள் ஒருவர் மீதொருவர் தள்ளாடி விழுந்து கொண்டே நடைபாதைக்குச் சென்றோம். ஓட்டை வழியே வெளியே பார்த்தோம். நாங்கள் அதிக நேரம் காத்திருக்கவில்லை. தன்யா ஆவல் ததும்பும் கண்களுடன் அவசர அவசரமாக வந்தாள். சட்டெனக் கதவின் வழியே உள்ளே சென்று மறைந்தாள். பின்னாலேயே சிப்பாய் ‘சீட்டி’யடித்துக்கொண்டே வந்து உள்ளே நுழைந்தான். அவன் கை, நிஜார்ப் பையில் இருந்தது. மீசை நன்கு முறுக்கிவிடப்பட்டிருந்தது...

மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வீட்டுக் கூரைகள் மீது பனி படர்ந்திருந்தது. தரையிலே பனிக் கட்டிகள் விழுந்து ஆங்காங்கே கருப்புத் திட்டுகள் காணப்பட்டன. தூசியின் பழுப்பு நிறத்தினால் பனி மூடப்பட்டிருந்தது. நடைபாதையில் குளிர் அதிகமாக இருந்தது.

அறைக்குள்ளிருந்து முதலில் வந்தது சிப்பாய்தான். அவன் சாவகாசமாக நடந்து சென்றான்—மீசையை முறுக்கியபடியே.

பின்னர் தன்யா வந்தாள். அவளுடைய கண்கள் சந்தோஷத்தினால் ஜ்வலித்தன; உதடுகளிலே இள நகை தவழ்ந்தது; கனவில் நடப்பவனைப் போல் ஆடியசைந்து கொண்டு நடந்தாள்.

இதை எங்களால் பொறுக்க முடியவில்லை. எல்லோரும் கதவை நோக்கி ஓடினோம். முற்றத்துக்குள் சென்று, கோபமாக உரத்த குரலில் அவள் மீது சீறினோம்.

எங்களைக் கண்டதும் அப்படியே அவள் நின்றாள். அவளைச் சுற்றி நின்று நாங்கள் பலவாறு சபித்தோம்.

எங்களிடமிருந்து அவள் தப்பிச் செல்ல முடியாது என்பதைக் கண்டு, அவசரப்படாமல்—சாவதானமாக வசை மொழிகளைப் பொழிந்தோம். எங்களுக்குத் திருப்தியேற்படும்வரை அவளைக் கேலி செய்தோம். அவளை நாங்கள் அடிக்காமலிருந்தது ஆச்சரியம்தான்.

எங்களிடையே நின்ற அவள் இப்படியும் அப்படியும் மாகத் தலையைத் திருப்பினாள்—எங்கள் வசவுகளைக் கேட்டவாறே. கோபமாக நாங்கள் அவள் மீது விஷத்தைக் கக்கினோம்.

அவள் முகம் ஜீவனற்றிருந்தது. சற்று முன்பு வரை மகிழ்வு ததும்பிய அவளது நீலக் கண்கள் அகன்று விரிந்தன. உதடுகள் துடித்தன. மூச்சு சிரமத்துடன் வந்தது.

சுற்றி நின்ற நாங்கள் அவள் மீது பழி தீர்த்துக் கொண்டிருந்தோம். எங்களை ஏமாற்றிவிட்டாளல்லவா அவள்? எங்களுக்கே சொந்தமானவள் அவள். எங்களுடைய நல்லுணர்வை அவள் மீது செலுத்தினோம். அது ஒரு பிச்சைக்காரன் இரப்பதைப் போன்றதே யாயினும், நாங்கள் இருபத்தாறு பேர்—அவள் ஒருவள். அவள் குற்றம் மிகப் பெரியது. அதற்கேற்ப நாங்கள் செய்யக் கூடியது எதுவுமில்லை. நாங்கள் அவளை எவ்வளவு தூஷித்தோம்.....? அவள் ஒரு வார்த்தை பேச வேண்டுமே! பீதியுடன் எங்களை வெறித்துப் பார்த்தாள். அவள் உடல் நடுங்கியது.

நாங்கள் உரக்கச் சிரித்தோம். ஊனையிட்டோம்..... சீறினோம். மற்றவர்களும் எங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.....எங்களில் ஒருவன், தன்யாவின் சட்டைக் கையைப் பிடித்திழுத்தான்.....

சட்டென அவள் கண்கள் பிரகாசித்தன. தன் கையை மெல்ல உயர்த்தித் தலைமயிரைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டாள். உரத்த குரலில், ஆனால் அமைதியாக எங்களைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

“கேடுகெட்ட சிறைப் பறவைகளே!”

எங்களை ஊடுருவிக்கொண்டு அவள் புறப்பட்டாள். எங்களிடமிருந்து விடுபட்டதும், திரும்பாமலேயே அலட்சியமும் கர்வமும் நிறைந்த குரலில் சொன்னாள்:

“தூ.....அசிங்கம் பிடித்த பன்றிகளே!.....மிருகங்களே...”

அவள் நேரே சென்றுவிட்டாள்—கர்வம் பிடித்தவள். முற்றத்தின் நடுவே மழையில் நாங்கள் நின்றுகொண்டிருந்தோம்.

மீண்டும் எங்கள் கல் சிறைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். தன்பா பின்னர் வரவே இல்லை.....

கிழவி சொன்ன கதை

பெஸராபியன் கடற்கரையிலே அக்கர்மன் அருகே உள்ள ஒரு இடத்தில் இக்கதைகளை நான் கேட்டேன்.

ஒரு நாள் மாலை, திராட்சை பறிக்கும் வேலை முடிந்ததும், என்னுடன் கூட வேலை செய்துவந்த சில மோல் டாவியர்களுடன் கடற்கரைக்குச் சென்றேன். அடர்ந்து படர்ந்திருந்த கொடிகளின் நிழலிலே, கிழவி இஸர்ஜில் லுடன் நான் பின்தங்கி விட்டேன். இரவு நெருங்கிக்கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில், தரையில் சாய்ந்துபடுத்தவாறே, கடல் நீரை நோக்கிப் போய்கொண்டிருந்தவர்களின் உருவங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பாடிக்கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும் அவர்கள் கடற்கரையில் திரிந்தார்கள். அவர்கள் முகம் வெண்கலம் போன்று உறுதி வாய்ந்ததாக இருந்தது. அடர்ந்த கருத்த மீசை. தோள்வரை தொங்கிய அடர்த்தியான மயிர். கரு நீலக் கண்களையுடைய பெண்கள் மகிழ்வுடனும், அழகுடனும் விளங்கினர். அவர்களின் முகமும்கூட வெண்கலம் போன்றிருந்தது. கருத்த பட்டுப் போன்ற அவர்கள் கேசம் முதுகிலே புரண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. வெப்பமான காற்று லேசாக அடித்தது. அதன் அசைவினால், அவர்கள் உடலிலணிந்திருந்த அணிகள் ஆடிப் பள பளத்தன. காற்று ஒரே சீராக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவ்வப்போது கண்ணுக்குப் புலப்படாத முட்டுக் கட்டையைத் தாண்டிக் குதிப்பது போல் பலமாக வீசியது. அப்போது அப்பெண்களின் கேசம் அவர்களின் தலைமீது விசித்திரமாகப் பறந்து ஏதோ அதிசயப் பிறவிகள் போன்ற தோற்றத்தை அவர்களுக்களித்தது. இரவும் கற்பனாசக்தியும் ஒன்று சேர்ந்து,

என்னிடமிருந்து அவர்கள் விலகிச் செல்லச் செல்ல, அவர்களது அழகை அதிகரித்து எண்ணச் செய்தது.

யாரோ பிடில் வாசித்தார்கள்...ஒரு பெண் மெல்லிய குரலில் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்...சிரிக்கும் சப்தம் கேட்டது...

கடல் வாடையைத் தாங்கிக் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. மேகக் கூட்டங்கள் விசித்திரமான உருவங்களிலும் வண்ணங்களிலும் ஆகாயத்திலே ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன. ஒரிடத்தில் லேசான புகை போலவும், மற்றொரிடத்தில் நீலமும், சாம்பல் நிறமும் கலந்ததாகவும், இன்னொரிடத்தில் பாறை போல் கருப்பும் பழுப்பும் கலந்த நிறமாகவும் காணப்பட்டன. இவற்றிற்கு இடைஇடையே கருநீல ஆகாயம் தெரிந்தது. அதிலே தங்கம்போல் பிரகாசிக்கும் நட்சத்திரங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. அங்கே நிலவிய சப்தங்கள், வாடைகள், மேகங்கள், மக்கள் எல்லாமே விசித்திரமான அழகுடனும், சோகத்துடனும் காணப்பட்டன. அதிசயமான ஒரு கதையின் ஆரம்பத்தைப் போல—எல்லாமே இறப்பதைப்போல—வளர்ச்சியிலே தடைப்படுத்தப் பட்டதைப் போலக் காணப்பட்டன. இரைச்சல் சப்தம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மங்கிக் கொண்டே வந்து மறைந்தது. சோகம் வழியும் பெரு மூச்சைப் போல அது இருந்தது.

“நீ ஏன் அவர்களுடன் போகவில்லை” என்று கேட்டாள் கிழவி இஸர்ஜில், ஜனங்கள் சென்ற திசையில் கையை ஆட்டியவாறே.

வயதாகி விட்டதால் கூனிக் குறுகிப் போயிருந்தாள் அவள். ஒருகாலத்தில் கருத்துப் பள பளவென்றிருந்த அவள் கண்கள் மங்கியும், ஒளியிழந்தும் காணப்பட்டன. அவளது வரண்ட குரல் விசித்திரமாக ஒலித்தது. எலும்பைக் கடிப்பதுபோல் அது கரகரத்தது.

“எனக்குப் போகவேண்டுமென்று தோன்றவில்லை” என்றேன்.

“சே...ருஷ்யர்களுக்குப் பிறக்கும்போதே கிழடு தட்டி விடுகிறது; பூதங்களைப் போன்ற தூங்குமுஞ்சிகள்... எங்கள் பெண்கள் உங்களைக் கண்டால் பயப்படுகிறார்கள்...ஆனால் நீங்கள் இளமையாகவும், பலம் வாய்ந்தவர்களாகவும் இருக்கிறீர்கள்...”

சந்திரன் தோன்றியது ரத்தச் சிவப்பாக—வட்ட வடிவமாகத் தோன்றிய அது அவ் வெளியின் வயிற்றிலிருந்து முளைத்தாற் போன்றிருந்தது. காலப்போக்கில் அவ் வெளி, எத்தனை மனிதர்களுடைய ரத்தத்தையும், தசையையும், உட்கொண்டிருக்கும்! அதனால்தான் செழிப்பாகக் காணப்படுகிறதோ? மேலே எழும்பிக்கொண்டிருந்த சந்திரனுடைய ஒளியைத் தாங்கி, திராட்சைக் கொடிகளின் நிழல் எங்கள் மீது படர்ந்தது. அது என்னை ஒரு வலையினால் மூடியதைப் போன்றிருந்தது. இடப்புறத்திலே மேகங்களின் நிழல்கள் அவ்வெளியினூடே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தன. மேகக் கூட்டங்கள் சந்திரனொளிபட்டுப் பிரகாசமாகத் தெரிந்தன.

“அதோ பார்.....லாரா!”

தனது நடுங்கும் கையிலுள்ள உலர்ந்த விரல்களால் அக்கிழவி சுட்டிக்காட்டிய திசையிலே பார்த்தேன். பல நிழல்கள் மிதப்பதைக் கண்டேன். அவற்றில் ஒன்று மட்டும் மற்றவைகளைவிட இருண்டதாகவும், அடர்த்தியானதாகவும் காணப்பட்டது. அது மற்ற மேகங்களை விட வேகமாக ஓடியது. பூமிக்கு அருகே மிதந்துகொண்டிருந்த மேகத்தின் நிழல் அது.

“எனக்கு யாரும் புலப்படவில்லையே” என்றேன்.

“கிழவியான என்னுடைய கண்களைவிட உன் கண்கள் மோசம் அதோ பார்! கருத்த அது.....குறுக்கே ஓடுகிறது பார்.....”

நான் மீண்டும் பார்த்தேன். ஆனால் நிழலைத்தவிர வேறொன்றையும் காணவில்லை.

“அது நிழல்தானே? ஏன் அதை லாரா என்றழைக்கிறாய்?”

“எனெனில் அது.....லாரா. இப்பொழுது அவன் வெறும் நிழல்தான். அதில் அதிசயமொன்றுமில்லை. ஆயிரக் கணக்காண வருஷங்கள் அவன் வாழ்ந்துவிட்டான். சூரியன் அவன் உடலையும், எலும்பையும், ரத்தத்தையும் வற்றச் செய்து விட்டான். தூசியைப் போல் காற்று அதைப் பறக்க அடித்துவிட்டது. கர்வம்பிடித்த மனிதனைக் கடவுள் என்ன செய்வார் என்பதைப் பார்.”

மிகவும் அதிசயமான கதையை எதிர்பார்த்தவனாய் ‘அது எவ்வாறு நடந்தது என்று சொல்லேன்’ எனக் கேஞ்சிக் கேட்டேன்.

அவள் பின்வரும் கதையைச் சொன்னாள்.

இது பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்தது. கடல் தாண்டி வெகுதூரத்தில் ஒரு தேசம் இருந்தது. அங்கு பெரிய நதி ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்நாட்டிலே ஒரு மனிதனுக்கு வெயிலிலிருந்து தன்னை மறைத்துக்கொள்ள எவ்வளவு நிழல் போதுமோ அவ்வளவை மரங்களின் இலைகளும், புற்களும் அளித்தன. மிக வெப்பமான நாடு அது.

அங்கே பலசாலிகளான ஒரு கூட்டத்தினர் வசித்து வந்தனர். அவர்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்ப்பதிலும், வேட்டையாடுவதிலும், வேட்டையாடிய பொருள்களை விருந்துண்டு களிப்பதிலும், பெண்களுடன் ஆடுவதிலுமாக வாழ்க்கையைக் கழித்தனர்.

ஒரு நாள் ஒரு விருந்தின்போது அவர்களில் ஒருபெண்—கருத்த கூந்தலுடையவள், லலிதமானவள்—ஒரு பருந்தினால் தூக்கிச் செல்லப்பட்டாள். பருந்தை நோக்கி அக் கூட்டத்தினர் விட்ட அம்புகள் அதை நெருங்க முடியாமல் தரையிலே விழுந்தன. எங்கெல்லாமோ அப்பெண்ணைத் தேடி அலைந்தனர். பலனில்லை. பூமியிலுள்ள எல்லாவற்றையுமே மறந்து விடுவதுபோல், அவளையும் அவர்கள் மறந்து விட்டனர்.

கிழவி சற்று நிறுத்தி நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள்.

இருபது ஆண்டுகளுக்குப்பின் அந்தப் பெண் தானாகவே திரும்பி அவர்களிருக்குமிடத்துக்கு வந்தாள். சோர்ந்து

உருக்குலைந்து அவள் காணப்பட்டாள். அவளுடன் அழகிய, பலசாலியான ஓர் இளைஞன் இருந்தான். “இவ்வளவு நாள் எங்கே போயிருந்தாய்” என்று அவர்கள் கேட்டபோது அப்பெண், பருந்து தன்னை மலைக்குத் தூக்கிச்சென்று விட்டதென்றும் அங்கு அவள் அதனுடைய மனைவியின் ஸ்தானத்திலே இருந்து வாழ்க்கை நடத்தியதாகவும் கூறினாள். கூடவந்த இளைஞன் அவளுடைய மகன். அவனுடைய தந்தை இறந்து விட்டானாம்.

எல்லோரும் அதிசயத்துடன் பருந்தினுடைய மகனைப் பார்த்தார்கள். தங்களுக்கும் அவனுக்கும் எவ்வித வித்தி யாசமும் இருப்பதாக அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. அவன் கண்கள் மட்டும் கர்வம் ததும்புவதாய்க் காணப்பட்டன— பறவைளின் அரசன் ராஜாளியினுடையதைப் போல, அவர்கள் அவனுடன் பேசியபோது, தனக்கு இஷ்டமிருந் தால் ஏதாவது பதிலளித்தான், இல்லாவிட்டால் பேசாமல் மௌனமாக இருந்தான். கூட்டத்தைச் சேர்ந்த பெரிய வர்கள் அவனுடன் பேசியபொழுது, அவர்களைத் தனக்குச் சமமானவர்களாகக் கருதி அவன் பேசினான். இதை அவர்கள் குற்றமெனக் கொண்டனர். அவர்கள் அவனைக் கூர்மை யில்லாத அம்பு என்றும், அவனைப் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான பேர்களால் தாங்கள் கௌரவிக்கப் படுவதாகவும் கூறினர். ஆனால் அவனோ, அவர்களைத் தைரியமாகப் பார்த்துத் தனக்கு யாரும் நிகரில்லை என்றான். பிறர் கௌரவிக்கிறார்கள் என்பதற்காகத் தானும் அவ்வாறு செய்ய விரும்பவில்லை என்றான். இதைக் கேட்டு அவர்களுக்குப் பெருங் கோபம் வந்துவிட்டது. கோபத் துடன் அவர்கள் சொன்னார்கள்:

“நம்மிடையே அவனுக்கு இடம் கிடையாது. எங்கு விருப்பமோ அங்கு அவன் போகட்டும்.”

“அவன் சிரித்துவிட்டுத், தனக்கு விருப்பமான இடத் துக்குப் போனான்—கண் கொட்டாது அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணிடம் வந்து அவளை அவன் கட்டித் தழுவினான். அவனைக் கடிந்து பேசிய ஒரு பெரிய

வரின் மகள் அவள். அவள் அவனைத் தூரத் தள்ளி விட்டாள்—தந்தையிடம் பயமிருந்த காரணத்தால். அவனைத் தள்ளிவிட்டு அவள் அப்பால் சென்றாள். ஒங்கி அவன் அவனை அடித்த அடியிலே அவள் கீழே விழுந்தாள். அவன் அவள் மார்பின் மீது காலை வைத்துக்கொண்டு நின்றான். அவள் வாயிலிருந்து ரத்தம் பீறிட்டு அடித்தது. பெண் துடிதுடித்துப் பாம்பு போல் நெளிந்து உயிரை விட்டாள்

இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த யாவரும் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டனர். இந்த மாதிரி ஒரு பெண் அவர்களிடையே கொல்லப்பட்டது இதுதான் முதல் தடவை. வாயிலிருந்து ரத்தம் கொட்ட தரையிலே இறந்து கிடக்கும் பெண்ணையும், அவளருகே கர்வத்துடன் அவர்களை நோக்கி நிற்கும் அந்த இளைஞனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டே, வெகுநேரம் அவர்கள் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தனர். தன்னைத் தண்டிக்குமாறு கேட்பவனைப் போல் அவன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டிருக்கவில்லை. தங்கள் திகைப்பிலிருந்து நீங்கிய பின்னர் அவர்கள் அவனைக் கட்டிப் போட்டனர். அவனைக் கொல்வது அவர்களுக்கு வெகு சாதாரணமாகப்பட்டது. அதனால் அப்படியே விட்டு விட்டுப் போயினர்.

இரவின் அந்தகாரம் அதிகரித்தது. விசித்திரமான—லேசான சப்தம் எங்கும் வியாபித்திருந்தது. சுவர்க் கோழிகளின் இரைச்சலும், வெட்டுக் கிளிகளின் ரீங்காரமும் கலந்து கேட்டன. முன்பு ரத்தச் சிவப்பாக இருந்த முழு நிலா, இப்போது மங்கலாக இருந்தது. அது ஆகாயத்தில் மேலே செல்லச் செல்ல, மேலும் மங்கலாகிக் கொண்டிருந்தது. திராட்சை இலைகளின் சலசலப்பு பெருமூச்சுவிடுவது போலிருந்தது. கிழவி மேலே சொன்னாள்.

இக் குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை என்னவென்பதைத் தீர்மானிப்பதற்காக அவர்கள் மீண்டும் கூடினர். குதிரைகளை விட்டு மிதிக்கச் செய்து, தூள் தூளாக அவனைக் கிழிக்கச் செய்யவேண்டும் என்று சிலர் கூறினார்கள். ஆனால் இது மிகவும் சாதாரணமானதெனக் கருதப்பட்டது.

ஒவ்வொருவரும் ஒரு அம்பை அவன் உடலில் பாய்ச்ச வேண்டுமென்று சிலர் சொன்னார்கள். ஆனால் இதுவும் நிராகரிக்கப்பட்டது. அவனை அப்படியே கொளுத்திவிட வேண்டும் என்று சிலர் சொன்னார்கள். எரியும்போது கிளம்பும் புகை, அவன் துடித்துச் சாவதைக் காணமுடியாமல் செய்து விடுமாகையால், இதுவும் கூடாது எனத் தள்ளப்பட்டது. பல யோசனைகள் கூறப்பட்டன. அவற்றில் எவையும் திருப்திகரமாகப் படவில்லை. இதைப் பற்றி அவர்கள் விவாதித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, அவனுடைய தாய் முழந்தாளிட்டு மௌனமாய் இருந்தாள். இரக்கம் காட்டுமாறு கேட்டுக் கொள்ள, அவள் கண்களில் கண்ணீரோ வாயில் வார்த்தைகளோ தோன்றவில்லை. மணிக்கணக்காக அவர்கள் பேசினார்கள். கடைசியாக ஓர் அறிவாளி நீண்ட யோசனைக்குப் பின் சொன்னான்:

“ஏன் அவ்வாறு செய்தான் என்று அவனைக் கேட்போம்.”

அவர்கள் கேட்டார்கள். அவன் சொன்னான்:

“என்னைக் கட்டவிழ்த்து விடுங்கள். கட்டிப் போட்டிருக்கும் பொழுது நான் பேசமாட்டேன்.”

அவர்கள் அவனைக் கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள். அடிமைகளிடம் பேசுவதைப் போன்ற குரலிலேயே அவன் கேட்டான்.

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

“அதைத்தான் சொன்னோமே” என்றான் ஒருவன்.

“என்னுடைய நடத்தையைப் பற்றி எதற்காக உங்களிடம் விளக்கம் கூறவேண்டும்?”

“நாங்கள் புரிந்து கொள்ளலாமல்லவா? கேள், கர்வம் பிடித்தவனே! நீ இறக்கப் போகிறாய்...நீ செய்ததை எங்களுக்குப் புரியும்படியாகச் சொல்லு!”

“ரொம்ப சரி, சொல்கிறேன். என்ன நடந்தது என்பது எனக்கே பூரணமாகத் தெரியாது. அவள் என்னைத்

தள்ளியதால் அவனைக் கொன்றேன் என நினைக்கிறேன். அவனை நான் அடைய விரும்பினேன்.”

“ஆனால் அவள் உன்னுடையவளல்லவே” என்றனர் சிலர்.

“உங்களுக்குச் சொந்தமானதை மட்டும் தான் நீங்கள் உபயோகிக்கிறீர்களோ? எல்லோருக்கும் வாயும், கால்களும், ஆயுதங்களும் இருப்பதையே நான் காண்கிறேன்... ஆனால் அவனுக்குச் சொந்தமாகக் கால் நடைகள், பெண்கள் நிலம்.....இன்னும் எவ்வளவோ பொருள்கள் உள்ளனவே?”

“மனிதன் தான் எடுத்துக் கொள்ளும் ஒவ்வொன்றிற்கும் தன் அறிவை, பலத்தை, சில சமயங்களில் உயிரைக் கூட விலையாகக் கொடுக்கிறான்” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

வெகுநேரம் அவர்கள் அவனுடன் பேசினார்கள். தானே உலகில் முதன்மையானவனென்று அவனுக்கு இறுமாப்பு என்றும், பிறரைப் பற்றி அவன் நினைப்பது கூட இல்லையென்றும் அவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்கள். தன்னைத் தனிமைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும் அவன் நிலையைக் கண்டு அவர்கள் பயமடைந்தனர். அவன் எந்தக் கூட்டத்தையும் சேர்ந்தவனல்ல. அவனுக்குத் தாய் கிடையாது. மனைவி கிடையாது. கால் நடைகள் கிடையாது. இதைப் போன்ற எதையும் அவன் கேட்கவும் இல்லை.

அவனுடைய நோக்கத்தை தெரிந்து கொண்ட பின், அவனுக்குத் என்ன தண்டனை கொடுப்பது என்பதைப் பற்றி அவர்கள் மீண்டும் விவாதிக்கத் தொடங்கினர். ஆனால் இச்சமயம் அவர்கள் அதிக நேரம் விவாதிக்கவில்லை. இதுவரை மௌனமாயிருந்த ஓர் அறிவாளி எழுந்து பேசினார்:

“இருங்கள். நான் ஒரு தண்டனை சொல்கிறேன்... கடுமையான தண்டனை. ஆயிரம் வருஷங்களாலும் அதைப் போன்ற ஒன்றை நீங்கள் நினைத்துக்கூட இருக்க மாட்டீர்கள். தண்டனை அவனிடமே இருக்கிறது. அவன்

போகட்டும். அவனை விடுவித்து விடுங்கள். அதுவே அவனுக்குத் தண்டனையாகும்.”

அந்தச் சமயத்திலே ஓர் அதிசயமான விஷயம் நடந்தது. மேகங்கள் எதுவும் காணப்படாமலிருந்த போதிலுங்கூட, படபடவென்று கை தட்டுவது போல் ஆகாயம் அதிர்ந்து இடி இடித்தது. அறிவாளி சொன்ன யோசனைக்கு, இவ்வாறாகத் தேவர்கள் தங்கள் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தனர். எல்லோரும் கலைகுனிந்து வணங்கிவிட்டுக் கலைந்து சென்றனர். நாடு கடத்தப்பட்டவன் என்ற அர்த்தமுள்ள ‘லாரா’ என்னும் பெயர் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அவன், தன்னை விட்டுச் சென்ற மக்களைப் பார்த்துப் பலமாகச் சிரித்தான். அவன் தனியே அங்கு நின்று சிரித்துக்கொண்டே இருந்தான்—அவனுடைய தந்தையைப் போல் சுதந்திரமாக. ஆனால் அவனது தந்தை மனிதப் பிறவி அல்ல. அவனோ மனிதப் பிறவி. அதனால் அவன் பறவையைப் போல சுதந்திரமாக வாழ ஆரம்பித்தான். அக்கூட்டத்தினரின் முகாமுக்குள் திருட்டுத்தனமாகச் சென்று ஆடு மாடுகன், பெண்கள், இன்னும் விரும்பியவற்றையெல்லாம் தூக்கிச் சென்றான். அவர்கள் அவன் மீது அம்பெய்தனர். ஆனால் அவன் உடல், அவனுக்களிக் கப்பட்ட தண்டனையான—கண்ணுக்குப் புலப்படாத கவசத்தினால் பாதுகாக்கப்பட்டது. அவன் இறக்க முடியவில்லை. அவன் பலசாலியாக, கொடூரம் நிறைந்தவனாக இருந்தான். ஆனால் யாருடனும் நேரில் சண்டை போட்டதில்லை. அவனைத் தொலைவிடமிருந்தே பார்க்க முடியாது. அவன் தனியாகச் சுற்றியலைந்தான், அவர்கள் வசித்த இடத்திலேயே—பல வருஷங்களுக்கு. ஒரு நாள் அவன் அக்கூட்டத்தினர் வசித்த இடத்துக்கு வெகு அருகில் வந்தான். அவர்கள் அவனைப் பிடிக்க ஓடியபொழுது அவன் ஓடவில்லை. தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள விரும்புவதற்கான எவ்வித அறிகுறியும் அவனிடம் காணப்படவில்லை. விஷயமென்னவென்பதைப் புரிந்து கொண்டு ஒருவன் உரக்கக் கூவினான்,

“அவனைத் தொடாதீர்கள். அவன் சாக விரும்புகிறான்.”

உடனே எல்லோரும் நின்றார்கள்—தங்களுக்குத் தீங்கு செய்த ஒருவனின் கஷ்டத்தைக் குறைக்க விரும்பாமல்— அவனைக் கொல்ல விரும்பாமல், அவர்கள் நின்று அவனைப் பார்த்துக் கேலி செய்தார்கள். அவன் நடுங்கியவாறே நின்றான். திடீரென்று அவன் கீழே குனிந்து ஒரு கல்லை யெடுத்துக் கூட்டத்தினர் மீது எறிந்தான். ஆனால் அவர்கள் அவனைத் திருப்பி அடிக்கவில்லை. கடைசியாக அவன் வேதனை நிரம்பிய கூக்குரலுடன் தரையில் சாய்ந்தபோதும் பேசாமல் ஒதுங்கிநின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவன் எழுந்து யாரோ சந்தடியில் கீழே போட்டுவிட்ட கத்தியை எடுத்துத் தன் மார்பிலே-தானே பாய்ச்சிக்கொண்டான். ஆனால், கத்தி கல்லின்மீது தாக்கியதைப் போல ஓடிந்து விழுந்தது. அவன் மீண்டும் தரையில் விழுந்து தன் தலையைப் பாரையில் மோதிக்கொண்டான். ஆனால் பாரைதான் உடைந்தது.

‘அவன் சாகமுடியாது’ என்று கூடியிருந்தவர்கள் சந்தோஷத்துடன் கூச்சலிட்டனர்.

அவனை விட்டு விட்டு அவர்கள் சென்று விட்டனர். ஆகாயத்தை நோக்கிப் படுத்துக்கொண்டிருந்த அவன், பெரும் ராஜாளிகள், கரும்புள்ளிகளைப்போல் மேலே வட்டமிடுவதைக் கண்டான். அப்பொழுதிலிருந்து அவன் தனியாக—சுதந்திரமாகச் சாவை எதிர் நோக்கித் திரிந்து கொண்டே இருக்கிறான்.....தெரிகிறதா? அவன் ஏற்கனவே நிழலைப் போலாகி விட்டான். அப்படியே எப்பொழுதும் இருப்பான். மனிதர்களுடைய செய்கையோ, பேச்சோ அவனுக்குப் புரியவே இல்லை—அவனுக்கு எதுவுமே புரிவதில்லை. திரிவதைத் தவிர—எதையோ தேடுவதைத் தவிர வேறெதுவும் அவன் செய்வதில்லை.....அவனுக்கு வாழ்க்கை இன்னதெனத் தெரியாது. சாவும் அவனை அணுகுவதில்லை. அவனுக்கு மனிதர்களிடையே இடம் இல்லை.....கர்வம் கொண்டதற்காக இப்படி ஒருவன் தண்டிக்கப்பட்டான்.

கிழவி பெருமூச்சு விட்டவாறே பேசுவதை நிறுத்தினாள். மார்பின் மீது தொங்கியிருந்த அவள் முகம், அங்கு மிங்குமாக-விசித்திரமாக ஆடியது.

நான் அவளைப் பார்த்தேன். அவளுக்குத் தூக்கம் வந்து விட்டதெனத் தோன்றியது. ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் அவளுக்காக நான் வருத்தப்பட்டேன். அவள் தன்னுடைய கதையைக் கம்பீரமான தொனியிலே முடித்தாள். ஆனாலும், அடிமைத்தனத்தின் சாயை அதிலே இருந்தது.

கடற்கரையிலிருந்தவர்கள் பாட ஆரம்பித்தார்கள் விசித்திரமாக. முதலில் ஒரு குரல்கேட்டது. அது இரண்டு மூன்று பாடல்களைப் பாடியதும் மற்றொரு குரல்கிளம்பியது. முதல் குரல் தொடர்ந்து பாடிக்கொண்டிருந்த பொழுது, இரண்டாவது குரல் ஆரம்பத்திலிருந்து பாட்டைத் தொடங்கியது. மூன்று, நான்கு, ஐந்து குரல்கள் பாடத் தொடங்கின ஒன்றன்பின்னொன்றாக. திடீரென்று, அதே பாட்டு, கோஷ்டி கானமாகப் பாடப்பட்டது.

ஒவ்வொரு பெண்ணினுடைய குரலும் மற்றதிலிருந்து தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவர்களது குரலொலி எல்லாம் சேர்ந்து, வானத்தில் பிரதிபலிக்க, மலையிலிருந்து குதித்துக் கூத்தாடி விழும் அருவியின் சப்தத்தைப் போல இருந்தது. இதனால் அலை ஓசை கேட்கவேயில்லை.

2

“இது போல் வேறு எங்காவது பாடுவதைக் கேட்டிருக்கிறாயா?”—தன் தலையைத் தூக்கி—பொக்கைவாய் தெரிய நகைத்தவாறே இஸ்ரஜில் கேட்டாள்.

“இல்லை. இதைப்போன்றதை நான் எங்குமே கேட்டதில்லை.....”

“இனியும் கேட்க மாட்டாய். எங்களுக்குப் பாடுவதில் அலாதிப்பிரியம். அழகான மனிதர்களே—வாழ்விரும்பும் அழகான மனிதர்களே—பாடமுடியும். எங்களுக்கு வாழ்க்கையிலே பற்று அதிகம். அதோ அங்கு பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அவர்கள் நாள் பூராவும் வேலை செய்து களைத்துப் போயிருக்க வில்லையா? சூரியோதயத்திலிருந்து

அஸ்தமனம் வரை அவர்கள் வேலை செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சந்திரோதயம் ஆனதும் அவர்கள் பாட ஆரம்பித்துவிட்டனர். வாழ்வது எப்படி என்று தெரியாதவர்கள் படுக்கச் சென்றிருப்பார்கள். ஆனால், வாழ்விலே இன்பம் காண்பவர்கள்.....பாடுகிறார்கள்.”

“ஆமாம்.....அவர்கள் உடல் நலம்.....” என்று ஆரம்பித்தேன்.

“வாழ்வதற்குப் போதுமான உடல்நலம் ஒவ்வொருவருக்கும் எப்பொழுதும் இருக்கிறது. உன்னிடம், பணம் இருந்தால் அதைச் செலவழிக்க மாட்டாயா? உடல் நலமும் பணத்தைப் போன்றதே. நான் இளமையாக இருந்த போது என்ன செய்தேன் தெரியுமா? காலையிலிருந்து மாலை வரை, இடையில் எழுந்திருக்காமலேயே கம்பளம் நெய் வேன். நான் துடியாக இருப்பவன். ஆனாலும், கல்லைப் போல் நாள் பூராவும் உட்கார வேண்டியிருந்தது. எனது எலும்புகளெல்லாம் வலியெடுக்கும் வரை உட்கார்ந்திருப்பேன். இரவு வந்துவிட்டாலோ நான் நேசித்த அன்பரிடம் ஓடிச் சென்று, அவரைத் தழுவிக்கொள்வேன். எங்கள் காதல் நீடித்திருந்தபோது, மூன்று மாத காலம் இவ்வாறு செய்தேன். இரவுகளை யெல்லாம் அவருடனேயே கழித்தேன். அப்படியிருந்தும், இவ்வளவு நாள் வாழ்ந்து விட்டேன். எனது உடலிலே போதுமான ரத்தம் இருக்கிறது இல்லையா? நான் எவ்வளவு காதலித்தேன் தெரியுமா? எவ்வளவு முத்தங்களைப் பெற்றும் கொடுத்துமிருக்கிறேன்...”

நான் அவளது முகத்தைப் பார்த்தேன். கருத்த அவள்கண்கள் மங்கியிருந்தன. அவளது பழைய இன்ப நினைவுகளினால், கண்களில் பிரகாசம் எதுவும் தோன்றிவிடவில்லை. சந்திரனொளியிலே, உலர்ந்து வெடித்த அவள் உதடுகளும், நரைத்த மயிர்களுடன் கூடிய கூர்மையான தாடையும், ஆந்தையின் அலகுகளைப்போல் தூக்கலாக இருந்த சுருங்கிய அவள் மூக்கும் தெரிந்தது. அவள் கண்கள் கருத்துக்குழிவிழுந்து கிடந்தன. முகம், கழுத்து, கைகள் எல்லாம் சுருக்கம் விழுந்திருந்தது. அவள் அசைந்தபோதெல்லாம்

உலர்ந்த அவள் சருமம் வெடித்துத் தூள் தூளாக உதிர்ந்து விடுமோ என்று நான் நினைத்தேன்.

தனது கரகரத்த குரலில் மீண்டும் அவள் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“பிர்லாட் ஆற்றின் கரையிலுள்ள பால்மாவிலே நான் எனது தாயுடன் வசித்து வந்தேன். அவன் முதல் தடவை எங்களிடம் வந்தபோது, எனக்குப் பதினைந்து வயது. அவன் உயரமாகவும், லட்சணமாகவும், கருத்த மீசையுடையவனாகவும் இருந்தான். ரொம்பத் தமாஷானவன். அவன் ஒரு படகில் இருந்துகொண்டே கணீரென்ற குரலில், “ஏ! உங்களிடம் சாராயம் இருக்கிறதா? சாப்பிட ஏதாவது இருக்கிறதா?” என்று கூவியது எங்கள் காதுகளில் விழுந்தது. நான் வீட்டின் ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தேன். மரக்கிளைகளினூடே நிலவொளிபட்டு நீலநிறமாகப் பிரகாசிக்கும் நதியைக் கண்டேன். அவன் ஒரு காலைப் படகிலும் மற்றொரு காலைக் கரையிலும் வைத்துக்கொண்டு நின்றான். அவன் என்னைப் பார்த்துவிட்டு. “எத்தகைய அழகி இங்கு வசிக்கிறாள்..... இதுவரை தெரியாமல் போய் விட்டதே” என்றான். அவன் சொன்னதைப் பார்த்தால், என்னைத் தவிர உலகிலுள்ள மற்ற அழகிகளையெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியும்போலிருந்தது. நான் அவனுக்குக் கொஞ்சம் சமைத்த இறைச்சியும், சாராயமும் கொடுத்தேன்...நான்கு தினங்களுக்குப் பிறகு என்னையே அவனிடம் கொடுத்துவிட்டேன். இரவுகளிலே நாங்கள் சேர்ந்தாற்போல் படகில் செல்வது வழக்கம். அவன் வந்து லேசாகச் ‘சீட்டி’ யடிப்பான். நான் ஜன்னல் வழியே மீனைப்போல் குதித்து வந்துவிடுவேன். பிறகு நாங்கள் படகிலே செல்வோம். அவன் ஒரு செம்படவன். எங்கள் உறவு எனது தாய்க்குத் தெரிந்தபோது, அவள் என்னை அடித்தாள். அப்போது அவன் என்னைத் தன்னுடன் டோப்ரூஜாவுக்கு வந்து விடும்படி சொன்னான். ஆனால் அதற்குள், நான் அவனிடம் கொண்டிருந்த காதல் கசந்துவிட்டது. அவன் செய்ததெல்லாம் பாடுவதும் என்னை முத்தமிடுவதும் தான். வேறொன்றும் இல்லை. எனக்கு அது அலுத்து விட்டது. அச்சமயம் ஹுஜுவியன் கூட்டமொன்று

அப்பகுதிகளில் திரிந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களுடைய காதலிகள் பலர் அங்கிருந்தனர். அப்பெண்களின் பாடு கொண்டாட்டம்தான். அவர்களிலே ஒருவள், கார்ப்பேத் தியன் ஒருவனுக்காக, அவன் சிறையிலிருக்கிறானே அல்லது சண்டையில் எங்காவது கொல்லப்பட்டு விட்டானே என்பதைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டே காத்திருப்பாள். திடீரென்று ஒரு நாள் அவன் தனியாகவோ, இரண்டொரு நண்பர்களுடனே ஆகாயத்திலிருந்து குதித்தவனைப் போல் வந்து நிற்பான், அவளுக்கு அவன் விலையுயர்ந்த பரிசு களைக் கொண்டு வருவான். அவன் அவள் வீட்டில் தங்கி விருந்துண்பான். நண்பர்களிடம் அவனைப்பற்றிப் புகழ்ச்சியாகப் பேசுவான். இது அவளுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளிக்கும். ஹுஜூலியன் ஒருவனைக் காதலித்த ஒரு பெண்ணைப் பார்க்க அனுமதிக்கும்படி நான் கேட்டேன்... அவள் பெயர் என்ன?... மறந்து விட்டேனே?... எல்லாமே எனக்கு மறந்து விடுகிறது. இது வெகு நாளைக்கு முன்பு. நான் அதை மறந்து விட்டதிலே ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை. அவள் அத்தகைய ஓர் இளைஞனுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தினாள். மிகவும் அழகானவன் அவன்... சிவந்த கேசமுடையவன். மீசை, தாடி எல்லாமே சிவப்பு. ஆனால் அவன் வருத்தமாகக் காணப்பட்டான். சில சமயம் அவன் மென்மையான சபாவமுடையவனாக இருந்தான். சில சமயம் மிருகத்தைப்போல் சீறிச் சண்டையிடுவான். ஒரு தடவை என் முகத்தில் அவன் அடித்து விட்டான்... நான் பூனைபோல அவன் மீது பாய்ந்து, அவனுடைய கன்னத்தைக் கடித்துவிட்டேன். அவன் கன்னத்திலே, காயத்தின் வடு ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த வடுவை நான் முத்தமிடுவதையே அவன் விரும்பினான்..."

“அது சரி. அந்தச் செம்படவன் என்னவானான்?” என்று கேட்டேன்.

“செம்படவனா? ஹும். அவன் ஹுஜூலியன் கூட்டத்தாருடன் சேர்ந்து கொண்டான். முதலில் என்னைத் தன்னுடன் வந்து விடுமாறு கெஞ்சிக் கேட்டான். பின்னர், வராவிட்டால் ஆற்றில் எறிந்து விடுவதாகப் பயமுறுத்தினான். கொஞ்ச நாட்களுக்குப்பின், அதைவிட்டு விட்

டான். கூட்டத்தில் சேர்ந்து விட்டான். இவனுக்கு ஒரு பெண் கிடைத்தாள்... இந்தச் செம்படவனும், மற்றோர் இளைஞனும் ஒன்றாகத் தூக்கிவிடப்பட்டனர். அதைப் பார்க்க நான் போயிருந்தேன்—அது டோப்ருஜாவில். செம்படவன் அழுதபடியே தூக்குமேடைக்குச் சென்றான். அவன் முகம் வெளுத்திருந்தது. ஆனால் மற்றவனோ அமைதியாகப் புகை பிடித்துக்கொண்டே சென்றான். அவனது ஒரு மீசை மார்பிலும், மற்றொன்று தோளிலும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் என்னைப் பார்த்தான். வாயிலிருந்து புகைக் குழாயை எடுத்துவிட்டு 'வருகிறேன்'... என்றான்; கார்பேதியனிலுள்ள தங்கள் இடத்துக்குத் திரும்ப இருந்த சமயத்தில், இது நடந்தது. ருமேனியன் ஒருவனுடைய வீட்டிலே அவர்களுக்குப் பிரிவுபசாரம் நடந்தது. அங்கே பிடிபட்டு விட்டார்கள். இவர்கள் இருவர் மட்டுமா? பலர் கொல்லப்பட்டனர். மற்றவர்கள் ஓடி விட்டனர். அதற்காக, ருமேனியனை அவர்கள் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டார்கள். அவனுடைய வீட்டுக்கும், மில்லுக்கும், வயலுக்கும் தீ வைத்துவிட்டனர். அதன் பிறகு அவன் பிச்சைக்காரனாகி விட்டான்.

“நீ செய்தாயா?” என்று கேட்டேன்.

“அந்த ஹுஜுவியன்களுக்கு நிறைய நண்பர்கள் இருந்தார்கள். நான் மட்டுமல்ல... அவர்களுடைய நண்பர்கள் எல்லாம் இறந்தவர்களின் ஆத்ம சாந்திக்காகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டனர்...”

கடற்கரையில் பாட்டு ஓய்ந்துவிட்டது. சிழவியின் குரலுக்குப் போட்டியாக, அலை ஓசை மட்டுமே கேட்டது. நிலவொளியினால் இரவின் அந்தகாரம் குறைந்துகொண்டே வந்தது.

“நான் காதல் கொண்ட துருக்கியன் ஒருவனும் இருந்தான். ஸ்குதாரியிலுள்ள அவன் வீட்டில் ஒரு வாரம் பூராவும் நான் இருந்தேன். அது அவ்வளவு மோசமாக இல்லை. ஆனாலும், எனக்கு அலுத்துவிட்டது... அங்கு பெண்களைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை... எட்டுப் பேர் அவனுக்கு. நாள் பூராவும் சாப்பிடுவது, முட்டாள்தனமாகப் பேசுவது தவிர

அவர்கள் வேறெதுவுமே செய்வதில்லை—இல்லாவிட்டால் அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே சண்டை போட்டுக்கொள்வார்கள். அந்தத் துருக்கியன் வாலிபன் அல்ல. அவன் தலைமயிர் அநேகமாக நரைத்து விட்டது. ஆடம்பரமாக இருந்தான். அவன் பணக்காரனும் கூட. ஒரு பாதிரியைப்போல அவன் பேசினான். கருமையான கண்கள். இருதயத்தையே ஆராய்ந்து பார்ப்பதுபோல் ஊடுருவிச் செல்லும் அவன் பார்வை. அவனுக்குப் பிரார்த்தனை செய்வதிலே பிரியம். முதலில் அவனைப் புகாரெஸ்ட்டில் ஒரு சந்தையில் பார்த்தேன். அவன் ஓர் அரசனைப்போல் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்து இளநகை செய்தேன். அன்று மாலையே நான் அவன் வீட்டுக்குத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டேன். சந்தனமரம், ஈச்சமரம் ஆகியவற்றை வியாபாரம் செய்பவன். சில பொருள்களை வாங்குவதற்காகப் புகாரெஸ்ட்டு வந்திருந்தான்.

“என்னுடன் வருகிறாயா?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஓ! நிச்சயமாக?” என்று சொல்வி, அவனுடன் சென்றேன். அவன் பணக்காரன். அவனுக்கு ஒரு மகன் இருந்தான்—கருத்த சிறுவன்—லட்சணமானவன். சுமார் 16 வயதிருக்கும். அவனுடனேயே நான் அந்தத் துருக்கியனை விட்டு ஓடிவிட்டேன்...பல்கேரியாவுக்கு. அங்கு ஒருத்தி என்ற மார்பிலே கத்தியால் குத்திவிட்டாள்.

“கன்னிமாடம் ஒன்றிலே நீண்ட நாள் நோயாளியாகக் கிடந்தேன். ஒரு போலீஷ் பெண் எனக்கு சிஷ்ருஷை செய்தாள். அவளுக்கு ஒரு சகோதரன் இருந்தான். அவன் ஒரு பாதிரி. அவன் அடிக்கடி அவளை வந்து பார்ப்பான். என்னுடைய அவன் புழுப்போல நெளிந்தான். எனக்கு உடம்பு சரியானதும், அவனுடன் சென்று விட்டேன்...அவன் நாட்டுக்கு...போலந்துக்கு.”

“கொஞ்சம் இரு. அந்தத் துருக்கியச் சிறுவன் என்ன வாணன்?” என்று கேட்டேன்.

“அந்தப் பையனா? அவன் இறந்துவிட்டான். அது காதலினாலோ, வெறெதாலோ எனக்குத் தெரியாது.

புதிதாக முளைக்கும் செடி அதிக வெப்பத்தினால் கருகிப் போவதுபோல அவன் மடிந்து விட்டான். இன்று கூட என்னால் அவனைப் பார்க்க முடிகிறது—நீலம் பாய்ந்த பனிக்கட்டி போன்ற அவன் உடலை. ஆனாலும், காதல் ஜோதி இன்னும் அவனுள் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. குனிந்து, தன்னை முத்தமிடுமாறு அவன் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பான். நானும் அவனை நேசித்தேன். அவனுக்கு எவ்வளவோ முத்தங்கள் கொடுத்திருக்கிறேன்... பின்பு அவன் நிலை மோசமாகி விட்டது. நகரக்கூட அவனால் முடியவில்லை. படுக்கையில் படுத்தபடியே, பிச்சை கேட்பவனைப்போல், தன்னருகில் படுத்து அணைத்துக் கொள்ளுமாறு, பரிதாபமாகக் கெஞ்சுவான். நானும் அப்படியே செய்வேன். ஒரு நாள் அவனை எழுப்பப் போன போது, அவன் உடல் ஜில்லிட்டுக் கிடந்தது—அவன் இறந்து விட்டான். அவனுக்காக நான் அழுதேன்...யார்கண்டார்கள், ஒரு வேளை நான் தான் அவனைக்கொண்டு விட்டேனோ என்னவோ? அப்போது எனக்கு, அவனைப் போல் இரு மடங்கு வயது. நல்ல பலமும், வீரியமும் உள்ளவளாக இருந்தேன். ஆனால் அவனோ?...அவன் ஒரு சிறுவன்.”

அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். ஏதோ லேசாக முணு முணுத்தபடியே கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

“போலந்துக்குப் போனாய்...அப்புறம்?” என்று நான் தூண்டிவிட்டேன்.

“அந்தப் போலந்துக்காரன்—ரொம்ப மட்டமானவன். அவனுக்குப் பெண் துணை தேவைப்படும் பொழுது, குழையக் குழைய என்னிடம் பேசுவான். நான் தேவைப்படாதபோது, புலியைப்போல் சிறுவான். அவன் வாய் விருந்து கிளம்பும் வார்த்தைகள் சாட்டையடிபோல் இருக்கும். ஒரு சமயம் நாங்கள் ஆற்றின் கரையோரமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தோம். அவன் என்னிடம் கோபமாக இருந்தான். துஷ்டத்தனமாகப் பேசினான். எனக்கும் கோபம் வந்தது. ஒரு குழந்தையைப்போல் அவனைத் தூக்கினேன்—அவன் சிறியவன்தான்—பிடித்து அவனைக் கசக்கினேன். பின்னர், அப்படியே தூக்கி அவனை

ஆற்றிலே எறிந்து விட்டேன். அவன் ஊனையிட்டான். அதைக்கேட்கத் தமாஷாக இருந்தது. தண்ணீரில் தத்தளிக் கும் அவனைக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டு நான் போய்விட்டேன். அதற்குப்பின் அவனைச் சந்திக்கவே இல்லை. அது வரை நான் அதிர்ஷ்டசாலிதான். நான் நேசித்த மனிதனைப் பிறகு சந்திக்கவேயில்லை. அதுபோன்ற சந்திப்பு, மகிழ்ச்சி அளிப்பதல்ல; இறந்தவர்களைச் சந்திப்பது போன்றது அது.”

கிழவி பேசுவதை நிறுத்திப் பெருமூச்சு விட்டாள். புனர் ஜென்ம மளித்தவர்களைப் பற்றியெல்லாம் நான் கற்பனை செய்துபார்த்தேன்—புகை பிடித்தவாறே அமைதியாகத் தூக்குமேடைக்குச்செல்லும் சிவந்த மீசையுள்ள ஹுஜுவியன்—அவன் அருகே கருத்த மீசையையுடைய அந்தச் செம்படவன்—இறக்க விரும்பாமல் அழுதுகொண்டிருப்பவன். மரணத்தை எதிர்பார்த்து அவன் முகம் வெளிறிப் போயிருந்தது. மகிழ்ச்சி ததும்பும் அவன் கண்கள் மங்கிப் போயிருந்தன. அவனது மீசை, கண்ணீரினால் நனைந்திருந்தது—ஆடம்பரமான துருக்கியன்—அவனருகே அவன் மகன். முத்தமென்ற விஷம் தீண்டப்பட்ட மென்மையான மலர்—அடக்கமும் கொடூரமும் நிறைந்த போலந்துக்காரன்—எல்லோரும் மங்கிய நிழல் போலவே இப்போதிருந்தனர். அவர்களால் கட்டித் தழு வப்பட்டவள், என்னருகே உயிரோடு அமர்ந்திருந்தாள். காலத்தினால் உலர்ந்து உருவமின்றி உதிரமின்றி, விருப்பு வெறுப்பற்ற இருதயத்துடன் இருந்த அவளும் நிழல் போலவே தோன்றினாள்.

அவள் மீண்டும் பேசத் தொடங்கினாள்:

“போலந்தில் நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டேன், அங்குள்ள மக்கள் இரக்கமற்றவர்கள்; பொய்யர்கள்; பாம்பு சிறுவதைப் போன்ற அவர்கள் பாஷை, எனக்குப் புரியவே புரியாது. அவர்கள் பேசுவது சிறுவது போலிருக்கும்... ஏனோ? அவர்கள் பொய்யர்களானதாலேயே கடவுள் பாம்பின் பாஷையை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறாரோ என்னவோ? எங்கு போகிறோமென்பது தெரியாமலேயே நாடு முழுவதும் சுற்றினேன். அவர்கள் ருஷ்யர்களுக்கெதி

ராகப் புரட்சி செய்யத் தயார் செய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்...போக்னியா நகரை அடைந்தேன். அங்கு ஒரு யூதன் என்னை விலைக்கு வாங்கினான். தனக்காக அல்ல, என் உடலை வியாபாரம் செய்வதற்காக. இதற்கு நான் சம்மதித்தேன். வாழ வேண்டுமானால் ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமல்லவா? நான் வேறெதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அதனால் உடலை விற்க நேர்ந்தது. எனது வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லப் போதுமான பணம் கிடைத்ததும் இந்த அடிமை விலங்கை உடைத்தெரிய வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அங்கு என்ன வாழ்வு வாழ்ந்தேன்... பெரும் பணக்காரர்கள் அங்கு வந்து விருந்துண்பார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு நிறையச் செலவு; எனக்காக அவர்களுக்குள்ளேயே சண்டை போட்டுக் கொள்வார்கள். அவர்களிலே ஒருவன் என்னை அடைவதற்காக நீண்ட காலம் முயற்சித்தான். ஒரு நாள் அவன் என்னிடம் வந்தான். கூட வந்த வேலைக்காரன் கையில் ஒரு பை இருந்தது. அக் கனவான் அப்பையைவாங்கி, அதிலுள்ளவற்றை என் தலையிலே கொட்டினான். பையிவிருந்து கொட்டிய தங்க நாணயங்கள் என் தலையை வலிக்கச் செய்தன. ஆனாலும் அவை உருண்டு தரையில் விழுந்தபோது எழுந்த நாதம் என் காதுக்கினிமையாக இருந்தது. என்றாலும் அந்தக் கனவானை நான் விரட்டிவிட்டேன். அவனுக்குக் 'கொழு கொழு' வென்ற எண்ணெய் வடியும் முகமும், பெரிய தலையணை போன்ற வயிறும் இருந்தன. நன்கு கொழுத்த பன்றியைப்போல் அவன் இருந்தான். என்னைத் தங்கத்தால் அபிஷேகம் செய்வதற்காகத் தனது நிலம், வீடு, குதிரைகள் எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட்டதாக அவன் கூறினான். ஆனாலும் அவனை நான் விரட்டிவிட்டேன். அச்சமயம் வேறொரு கனவானை நான் காதலித்தேன். வடுக்கள் நிறைந்திருந்தது அவன் முகம். கிரேக்கர்களின் தரப்பில் துருக்கியர்களுடன் செய்த யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட காயங்கள் அவை. அவன் ஒரு போலந்துக்காரன், கிரேக்கர்களைப் பற்றி அவன் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? காரணம் அவன் வீரச் செயல்களைப் பாராட்டினான். அதைப் பாராட்டுபவன், தானும் செய்துகாட்டச் சந்தர்ப்பத்தை நாடத்தானே செய்வான்? வாழ்க்கையில் வீரச்

செயல்களுக்கு எப்போதுமே இடமுள்ளது. அவற்றைச் செய்யச் சந்தர்ப்பம் தேடிக்கொள்ளாதவர்கள், சோம்பேறிகள் அல்லது கோழைகள்; அல்லது வாழ்க்கை இன்னதெனத் தெரியாதவர்கள். வாழ்க்கை இன்னதெனத் தெரிந்திருந்தால், தாங்கள் போனதும் தங்கள் நினைவுபின்னே இருக்க வேண்டுமென்பதை விரும்பியிருப்பார்கள். அப்போது வாழ்க்கை, மக்களைக் கொஞ்சங்கூட நினைவின்றி ஒரேயடியாக விழுங்கிவிடாது. அந்த மனிதன் மிகவும் நல்லவன். உருப்படியான எதையும் செய்வதற்கு, அவன் உலகின் மறுகோடிக்கு வேண்டுமானாலும் போகத் தயாராக இருந்தான். புரட்சியின் போது உங்களவர்கள் அவனைக் கொன்றுவிட்டார்கள் என நினைக்கிறேன். மக்யார்களுடன் சண்டை போட நீங்கள் ஏன் போக வேண்டும்? சரி, சரி, ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்.”

என்னை வாயைத் திறக்க வேண்டாம் என்று உத்தர விட்டு விட்டு, கிழவி மௌனமாகிச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பின் அவள் சொன்னாள் :

“எனக்கும் மக்யார் ஒருவனைத் தெரியும். ஒரு நாள் அவன் என் வீட்டை விட்டுச் சென்றான்—அது குளிர் காலத்தில். மீண்டும் வசந்த காலத்திலேயே அவன் காணப்பட்டான். அவனை ஒரு வயலிலே கண்டார்கள். அவன் மண்டையிலே ஒரு குண்டு பாய்ந்திருந்தது. அது என்ன வென்று நினைக்கிறாய்?—‘பிளேக்’ நோயை விடக் கொடியது காதல். பிளேக்கைவிட அதிகமாக மனிதர்களைக் கொல்கிறது காதல். நீயே எண்ணிப் பார் தெரியும். ...என்ன சொன்னேன் போலந்தைப் பற்றியா...? ஆமாம், எனது கடைசித் திருவிளையாடலை அங்கு நடத்தினேன். அங்கு ஒரு பிரபுவைச் சந்தித்தேன். அவன் அழகனல்ல. பூதத்தைப் போன்றவன். எனக்கு ஏற்கெனவே வயதாகிவிட்டது...நாற்பது வயது இருக்குமென நினைக்கிறேன். அவன் கர்வி. பெண்களால் கெடுக்கப்பட்டவன். அவனை அடைவதில் எனக்குச் சிரமம் அதிகமிருந்தது. ஆம், என்னை ஒரு சாதாரணப் பெண்ணாகவே அவன் கரு

தினான். இதற்கு நான் சம்மதிக்கவில்லை. நான் யாருக்குமே அடிமையாக இருந்ததில்லை. ஏற்கெனவே ஒரு யூகனுடன் குடும்பம் நடத்தி வந்தேன். அவனுக்கு நான் நிறையப் பணம் கொடுத்தேன். அப்போது என்னிடம் எல்லாமே இருந்தது. குதிரைகள்—தங்கம்—வேலைக்காரர்கள்...ஒன்றுக்கும் குறைவில்லை. அவன் என்னிடம் பிசாசைப்போல் கர்வத்துடன் வருவான். நான் தானாக அவன் கையில் வந்து விழவேண்டும் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். நாங்கள் சண்டை போட்டோம். அதனால் நான் என் அழகைக்கூட இழந்துவிட்டேன். இது நீண்ட காலம் நடந்தது. முடிவில் நானே வெற்றி பெற்றேன். என்னிடம் மண்டியிட்டு அவன் பணிந்தான். ஆனால் விரைவிலேயே என்னை விட்டுப் போய்விட்டான். நான் கிழவியாகிவிட்டேன் என்பதை உணர்ந்தேன்—எவ்வளவு கசப்பான விஷயம்? நான் அந்தச் சனியனைக் காதலித்தேன். அவன் என்னை ஏளனம் செய்வான்...அற்பன், என்னைப்பற்றிப் பிறரிடம் அவன் கேலி செய்வான். அதைப் பொறுத்துக்கொள்வது கஷ்டமாக இருந்தது. ஆனாலும் அவனருகிலேயே இருந்தேன். அவனைக் காதலித்தேனல்லவா? ருஷ்யர்களுடன் சண்டையிட அவன் சென்றபோது, பிரிவினால் எனக்கு நோய் கண்டது. அந்த உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றேன். முடியவில்லை. அதனால் அவனிடம் போவதென்று முடிவு செய்தேன். வார்ஸா அருகிலுள்ள காட்டிலே அவன் இருந்தான்.

“நான் சென்றபோது உங்களவர்கள் அவனைப் பிடித்துவிட்டார்கள் என்பதையும், அவன் அருகிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் கைதியாக இருக்கிறனென்பதையும் அறிந்தேன்.

“அப்படியானால் அவனை இனிப் பார்க்கவே முடியாது என்று எண்ணினேன் ஹும், அவனைக் காண எவ்வளவு துடித்தேன் தெரியுமா? அதனால் அவனிக்குமிடம் போக விரும்பினேன். பிச்சைக்காரியைப் போல் உடையணிந்துகொண்டு, நொண்டியைப் போல் நடத்தேன்.

என் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அக்கிராமத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு கோலாக்குகளும் ராணுவத்தினருமே நிரம்பியிருந்தனர்.....அங்கு இருப்பதே எனக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. போலந்துக்காரர்கள் எங்கு சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டு பிடித்தேன். அங்கு போவது சலபமான காரியமல்ல என்பதைக் கண்டேன். ஆனாலும் நான் போகவேண்டியிருந்தது. ஒரு நாள் இரவு, வேலி வழியாகத் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்துவிட்டேன். திடீரென்று காவலாளியின் கர்ஜனை கேட்டது. போலந்துக்காரர்கள் பாடுவதும், சப்தமாகப் பேசுவதும் என் காதுகளில் விழுந்தது. அவர்கள் கடவுளைக் குறித்து ஒரு பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். அதில் என் அன்பரின் குரலும் கலந்திருந்தது. அச்சமயம் என் காலடியில் பலர் விழுந்து கெஞ்சியதைப்பற்றி என்னை நினைக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. ஆனால் இன்று, ஒரு மனிதனுக்காக இன்னொருவன் காலடியில் கிடந்தேன். காவலாளி என்னருகே வந்தான். நான் என்ன செய்வது? தரையிலிருந்து எழுந்து அவனிடம் சென்றேன். என்னிடம் வேறெதுவுமே இல்லை. எனது கைகளும், வாயும் இருந்தன. கத்திகொண்டு வராமற் போனேமே என்பதற்காக வருந்தினேன். அந்தச் சிப்பாய் தனது துப்பாக்கிச் சனியனை எனது தொண்டைக்கு நேரே நீட்டினான். நான் மெல்ல முணுமுணுத்தேன். 'என்னைக் கொல்லாதே. நான் சொல்வதைக்கேள். உனக்கு இருதயமில்லையா? உனக்குக் கொடுக்க என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. உன்னிடம் பிச்சை கேட்கிறேன்.....' அவன் தன் துப்பாக்கியைக் கீழே தாழ்த்தி, மெல்லிய குரலில் 'போய்விடு.....போ. இங்கு என்ன வேலை உனக்கு?' என்றான். எனது மகன் அங்கு கைதியாக இருப்பதாகச் சொன்னேன். வீரனை நான் சொல்வது புரிகிறதா?—ஒரு மகன். உனக்குத் தாய் இருக்கிறாளல்லவா? என்னைப் பார்...உன்னைப் போல் எனக்கும் ஒரு மகன் இருக்கிறான். அவன் இங்கே இருக்கிறான். அவனை ஒரு முறை பார்க்க அனுமதிக்கவேண்டும். விரைவிலேயே அவன் இறந்து விடலாம். ஒரு வேளை நானேயே நீங்கள் கொல்லப்படலாம். அதற்காக உன்னுடைய தாய் அழமாட்டாளா? தாயைப் பார்க்காமல் சாவது உனக்குக்

கஷ்டமாக இராதா? அப்படித்தானே என் மகனுக்கும் இருக்கும்—என்னிடம் இரக்கம் காட்டு—ஒரு தாயிடம்!

“ஹும். எவ்வளவு நேரம் அவனுடன் வாதாடினேன். அப்போது மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. இருவருமே நனைந்து விட்டோம். காற்று மாறி மாறி அடித்தது. கல் போன்ற இதயம் படைத்த அவ்வீரன் முன்னே, நான் நடுங்கியபடியே நின்றேன். ‘முடியாது முடியாது’ என்றே அவன் சொல்லி வந்தான். அவ் வார்த்தை என் காதில் விழுந்தபோதெல்லாம் என் அன்பரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் என்னுள் அதிகரித்து வந்தது. நான் அன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போதே அவனை எடை போட்டேன். அவன் குட்டையாக—ஒல்லியாக இருந்தான். அடிக்கடி இருமினான். தரையில் அவன் முன் விழுந்து அவன் முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டேன். என்னை உள்ளே விடுமாறு கெஞ்சிக் கேட்டேன்.

“திடீரென்று ஓங்கி ஓர் அடி கொடுத்தேன். அவன் சேற்றிலே விழுந்தான். உடனே அவனைத் திருப்பிப் போட்டு, கத்த முடியாமல் முகத்தைச் சேற்றிலே அழுத்தினேன். அவன் கத்தவில்லை. முதுகிலே உட்கார்ந்திருந்த என்னைக் கீழே தள்ளுவதற்காகப் போராடினான். எனது இருகைகளாலும், அவன் தலையை இன்னும் பலமாகச் சேற்றிலே அழுத்தினேன். அவன் மூச்சுத் திணறினான். பின்னர், போலந்துக்காரர்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தை நோக்கி ஓடினேன். ‘அர்கடெக்’ என்று சுவற்றினருகே வாயை வைத்து என் அன்பரைக் கூப்பிட்டேன். அவர்களுக்குத்தான் எவ்வளவு கூரிய காதுகள்! உடனே அவர்கள் பாடுவதை நிறுத்தினர். என்னெதிரே அவன் கண்கள் தெரிந்தன. “வெளியே வர முடியுமா?” என்று கேட்டேன். ‘ஊம் தரை வழியாக வரமுடியும்’ என்றான். ‘அப்படியானால் வா’ என்றேன். நான்கு பேர் ஊர்ந்து வெளியே வந்தனர்—எனது அன்பரும் மற்றும் மூவரும்.

“காவற்காரன் எங்கே? என்று அர்கடெக் கேட்டான். அங்கே விழுந்து கிடக்கிறான் என்றேன். தரையில்

படுத்து மெள்ள ஊர்ந்து சென்றோம். மழை ஒரேயடி யாகக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. காற்றும் பலமாக அடித்தது. அக் கிராமத்தைக் கடந்து ஒரு காட்டை அடைந்தோம். நீண்ட நேரம் மௌனமாகவே நடந்து சென்றோம். அர்கடெக் எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். அது உஷ்ணமாக இருந்தது; நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவனருகே நடந்து செல்வது எனக்கு இன்பமாக இருந்தது. பேராசை பிடித்த என் வாழ்விலே அவை தான் கடைசி நல்ல நிமிஷங்கள். கடைசியாக ஒரு புல் வெளியை அடைந்து அங்கு நின்றோம். அந்த நான்கு பேரும் எனக்கு வந்தனம் கூறினார்கள். அப்பா...எவ்வளவு நேரம்..... எவ்வளவு விஷயங்களைக் குறித்து அவர்கள் பேசினார்கள். அவற்றிலே சில எனக்குப் புரியக்கூட இல்லை. அவர்கள் சொல்வதை நான் கேட்டேன். ஆனாலும் எனது கண்கள் என் அன்பரின் மீதே நிலைத்திருந்தன. திடீரென அவன் என்னைத் தழுவிக்கொண்டு கம்பீரமான குரலில் கூறினான்...அவன் சொன்னது அப்படியே எனக்கு நினைவில்லை. அவன் தப்ப உதவியதற்கு நன்றி காட்டும் முறையில், என்னைக் காதலிப்பதாகக் கூறினான். என் முன்னே முழந்தாளிட்டு, அவன் புன்னகையுடன் “எனது ராணி” என்றான்.....அயோக்யன். எனக்கு வெறி பிடித்தாற் போலாகிவிட்டது. அவனை எட்டி உதைத்தேன். கன்னத்தில் அறைய விரும்பினேன். அவன் தடுமாறி எழுந்து நின்றுகொண்டான். என்னை மிரட்டும் பாவனையில் அவன் என் முன் நின்றான். மற்றவர்களும் என்னைப் பார்த்துச் சீறினர். ஆனால் யாரும் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. அவர்கள்மீது வெறுப்பும் இரக்கமுமே எனக்கு ஏற்பட்டன.

“நாங்கள் எந்தப் பக்கம் போனோம் என்பதை, திரும்பிப் போய் அவர்களிடம் சொல்வாயா? என்று அந்த நாய்கள் என்னைக் கேட்டன. அவர்கள் அற்பர்கள் இல்லையா?

“அவர்கள் போய்விட்டார்கள். நாணும் போய்விட்டேன். மறுநாள் உங்களவர்கள் என்னைப் பிடித்துவிட்ட

னர். ஆனாலும். விரைவிலேயே என்னைப் போகவிட்டு விட்டனர். எனக்கென ஒரு கூட்டை அமைத்துக்கொள்வது அவசியமென உணர்ந்தேன். குயிலைப் போன்ற வாழ்க்கையை, வேண்டிய அளவு நான் வாழ்ந்துவிட்டேன். எனது இறகுகள் பலமிழந்து விட்டன...இனிக் காலம் தாழ்த்தக்கூடாது. அதனால் காலினியாவுக்கும், அங்கிருந்து டோப்ரூஜாவுக்கும் சென்றேன். அப்பொழுதிருந்து இங்கேயே வசித்து வருகிறேன். ஏறக்குறைய முப்பது வருஷங்களாக, இப்படி தனியே வசிக்கிறேன்...இல்லை தனியாக இல்லை...அவர்களுடன்.”

கடற்கரையில் அமைதி நிலவியது. அவ்வப்போது ஏதாவது ஓசை கிளம்பும். உடனே அடங்கி விடும்.

“அவர்கள் என்னிடம் பிரியமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஸ்வாரஸ்யமான பல விஷயங்களைக் கூறுவேன். அவர்கள் அதை விரும்பிக் கேட்பார்கள். அவர்கள் இளவயதினர்...அவர்களுடன் இருப்பது நன்றாக இருக்கிறது. அவர்களைப் பார்த்தபடியே எனக்குள் எண்ணமிடுவேன். அவர்களைப்போல் நானும் ஒரு காலத்தில் இருந்தேன்...என்காலத்திலே மக்களுக்கு அதிக வீரமும், வீரியமும் இருந்தது. அதனாலேயே வாழ்க்கை சந்தோஷகரமாக இருந்தது...ஆமாம்”

அவள் மெளனமானாள். அருகே வருத்தத்துடன் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். தன் தலையை ஆட்டி, முணுமுணுத்தபடியே அவள் தூங்கி விழுந்தாள்...ஒரு வேளை பிரார்த்தனை செய்தாளோ என்னவோ? அடிவானத்திலிருந்து மேகம் ஒன்று கிளம்பியது. கருத்து அடர்த்தியாக-விசித்திரமான உருவில் இருந்த அது, அவ்வெளியின்மீது மிதந்து சென்றது. அது நகர்ந்தபோது, அதிலிருந்து சிறு துண்டுகள் கலைந்து தனித்தனியே முன்னே ஓடின. கடல் இன்னும் அதிகமாகப் பொங்கியது. எங்கள் பக்கம் இருந்த திராட்சைக் கொடிகளின் அருகே முத்தமிடும் சப்தமும், பெருமூச்சும், முணுமுணுப்பும் கேட்டன. எங்கோ வெகு தூரத்தில் நாய் ஒன்று ஊனையிட்டது. மூக்கைத் துளைக்கும் ஏதோ ஒரு வாசனையைத் தாங்கி வந்தது காற்று. மேகங்

கள் மேலே மிதந்து சென்றபோது, கீழே தரையில் வித விதமான நிழல்களை உண்டாக்கின—பறவைக் கூட்டங்களைப்போல. அவை தோன்றிக் தோன்றி மறைந்தன... சந்திரனை அவ்வப்போது மேகங்கள் மறைத்தன. வெகு தூரத்திலே, நீல நிறமான சிறு ஒளி ஒன்று பளிச்சிட்டது. அவ்வப்போது ஒரு கணம் அது தோன்றி மறைந்தது. தீப்பிழம்புகள்போல் அவை காட்சியளித்தன. அவ்வெளியிலே சிதறிக் கிடக்கும் பல மக்கள், கையிலே நெருப்புக் குச்சியைக் கொளுத்தி வைத்துக்கொண்டு எதையோ தேடுவது போலவும், காற்று அதை அணைத்து விடுவது போலவும் இருந்தது.

“நெருப்புப் பொறி ஏதேனும் தெரிகிறதா?” என்று கிழவி கேட்டாள்.

“எது? அதோ நீலமாகத் தெரிகிறதே அதுவா?” என்று கேட்டேன்.

“நீலமாகவா? ஆ! அதுதான். அவை பறக்க ஆரம்பித்து விட்டன அல்லவா? பேஷ், பேஷ். இனிமேல் என்னால் அவைகளைப் பார்க்கமுடியாது—உம். நான் பார்க்கமுடியாத எவ்வளவோ விஷயங்கள் உள்ளன.”

“அப்பொறிகள் எங்கிருந்து வருகின்றன?” என்று கேட்டேன்.

அப்பொறிகளைப்பற்றி, இதற்கு முன் கொஞ்சம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். கிழவி என்ன சொல்கிறாள் என்பதை அறிய விரும்பினேன்.

“டாங்கோவின் பற்றி எரிகின்ற இதயத்திலிருந்து சிதறுபவை அப்பொறிகள்...ஒரு காலத்தில் இருதயம் ஒன்றிருந்தது; அது ஒரு நாள் சிதறி, நெருப்பாக எரியத் தொடங்கியது. அப்பொறிகள், அந்த நெருப்பிலிருந்தே கிளம்புகின்றன. அதைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றேன்...இதுவும் பழங்கதை தான்...மிகப் பழையது. பழங்காலத்தில் தான் எவ்வளவு விஷயங்கள் நடந்திருக்கின்றன பார். அதைப் போன்றவை இக்காலத்தில் கிடையவே கிடையாது...வீரச் செயல்கள், வீர மனிதர்கள், வீரக் கதைகள்

ஏதுவுமே கிடையாது. ஏன்? சொல் பார்க்கலாம்...உன்னால் முடியாது. உனக்கு என்ன தெரியும்? உன்போன்ற இளைஞர்களுக்கு என்ன தெரியும்? ஹும். கடந்த காலத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தீர்களானால் உங்கள் பிரச்சனைகள் எல்லாவற்றுக்குமே விடை காண்பீர்கள். நீங்கள்தான் பார்ப்பதில்லையே! அதனால்தான் உங்களுக்கு வாழ்வது எப்படி என்று புரியவில்லை. மக்கள் வாழ்வதை நான் பார்க்கவில்லையா? என் கண்கள் முன்னைப்போல் அவ்வளவு நன்றாக இல்லாவிட்டாலும், நான் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறேன். மக்கள் வாழவில்லை-வாழப் போராடுகிறார்கள். அதிலேயே தங்கள் வாழ்நாளைச் செலவிடுகிறார்கள். வைத்துக்கொள்வதற்குகந்த எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுத் தங்கள் வாழ்நாளை வீணாக்கி, தங்கள் விதியை நொந்து புலம்பத் தொடங்குகின்றனர். விதிக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஒவ்வொருவனும் தன் விதியைத் தானேதான் தீர்மானிக்கிறான். பல விதமான மனிதர்களை நான் பார்க்கிறேன். பலம் வாய்ந்தவர்களைத்தான் காணேன். இவர்கள் என்ன வாணர்கள்?...அழகானவர்களும் வெகு சிலரே இருக்கின்றனர்.”

கிழவி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். வீரர்களும், அழகர்களும் என்னவாணர்கள் என்ற கேள்விக்கு விடை காண்பவனைப்போல், இருட்டினூடே அவள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளது கதையைக் கேட்பதற்கு மௌனமாகக் காத்திருந்தேன். ஏதாவது கேட்டால், வேறு விஷயத்துக்குப் பாய்ந்து விடுவாளோ என்று பயம்.

கடைசியில் அவள் பேச ஆரம்பித்துப் பின் வரும் கதையைச் சொன்னாள்.

3

“வெகு நாட்களுக்கு முன்பு, ஒரு காலத்தில் மூன்று பக்கமும் காடுகளினால் சூழப்பட்ட வெளியொன்றிலே, ஒரு கூட்டத்தார் வசித்து வந்தனர். அவர்கள் பலசாலிகள்—தேரியம் நிறைந்தவர்கள். ஆனால், ஒரு நாள் துரதிர்ஷ்டம் அவர்களைப் பிடித்தது. வேறு ஒரு கூட்டத்தினர் திடீ

ரெனத் தோன்றி, அவர்களைக் காட்டினுள்ளே விரட்டி விட்டனர். காடு ஒரேயடியாக இரண்டு கிடந்தது. மரங்கள் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்தன. அவற்றின் கிளைகள் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு, ஆகாயத்தை முழுவதும் மறைத்து விட்டன. சூரிய கிரணங்கள் அதைத் துளைத்துக் கொண்டு உள்ளே புக முடியவில்லை. பெண்களும் குழந்தைகளும் மருண்டு அழத் தொடங்கினர். ஆண்கள் சோர்வடைந்தனர். உயிரோடு இருக்க வேண்டுமானால், காட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று அவர்கள் உணர்ந்தனர். திரும்பிப் பழைய இடத்துக்கே போவதானால், பலம் வாய்ந்த எதிரியை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கும். முன்னேறிப் போகலாமென்றாலோ, ஒன்றோடொன்று பிணைந்து நின்ற ராட்சஸ விருட்சங்களின் கிளைகள் வழியை மறைத்தன. பரந்து—அகன்றிருக்கும் வெளியிலே இருந்து பழக்கப்பட்ட அவர்களுக்கு, இருண்ட அக் கானகம் பயங்கரமானதாகத் தோன்றியது. காற்றடித்தபோது, இலைகளின் சலசலப்பு மரண கீதம் போல் ஒலித்தது. இந்த ஜனங்கள் பலசாலிகள்தான். தங்களை விரட்டியவர்களை எதிர்க்க அவர்களால் முடியும். ஆனால் அவர்கள் சண்டையிலே இறக்கத் துணியவில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் பாதுகாக்க வேண்டிய பழக்க வழக்கங்கள் பல இருந்தன. அவர்கள் கொல்லப்பட்டால், அவர்களுடன் அதுவும் மறைந்து விடும்.

“இரவில் கணப்புத் தீயைச் சுற்றி அவர்கள் அமர்ந்திருக்கும்பொழுது, அவர்களது நிழல் சுற்றிலும் நின்று நடனமாடும். அப்போது அவை கூத்தாடும் நிழல்களாக யில்லாது, காட்டிலுள்ள தீய சக்திகள் தங்கள் வெற்றியைக் கொண்டாடுவது போலிருக்கும். அவர்கள் உட்கார்ந்து யோசனையில் மூழ்கியிருப்பார்கள். துக்கரகமான நினைவுகளைப்போல் வேறெதுவும் மனிதர்களின் உடலையும், உள்ளத்தையும் அவ்வளவு சோர்வடையச் செய்து விடுவதில்லை. கவலையினால் அவர்கள் திரும்பாக இளைத்துப் போயினர். பலம் வாய்ந்த அவர்களின் கரங்களைப் பயம்பிணைத்துவிட்டது. இறந்தவர்களை நினைத்து ஓலமிட்ட பெண்கள், பயத்தை இன்னும் அதிகமாக வளர்த்தனர்.

கோழைத்தனமான பேச்சுக்களே எங்கும் கேட்டன. அது முதலில் லேசாகவும்-அடக்கமாகவும், பின்னர் உரக்கவும் கேட்டது. எதிரியிடம் சென்று தங்கள் சுதந்திரத்தைப் பறிகொடுக்கக்கூட மக்கள் துணிந்துவிட்டனர். மரணபீதி அணைவரையும் பிடித்துக் கொண்டது. அடிமை வாழ்வைப் பற்றி யாருமே கவலைப்படவில்லை...ஆனால் டாங்கோ அப்போது திடீரெனத் தோன்றி, அவர்களனைவரையும் காப்பாற்றினான்.

“டாங்கோ அவர்களில் ஒருவன். இளைஞன்; அழகானவன். அழகானவர்கள் எப்பொழுதுமே வீரர்களாக இருக்கின்றனர். அவன் தன் தோழர்களிடம், ‘வெறும் சிந்தனையினால் மட்டும் நம் வழியிலுள்ள பாறையை அகற்றிவிட முடியாது. எதையும் செய்யாமலிருப்பவர்கள் எதையுமே சாதிக்க முடியாது. சிந்தனையிலும், கவலைப்படுவதிலும் நாம் ஏன் நமது சக்தியை வீணாக்க வேண்டும், எழுங்கள்! காட்டினூடே செல்வோம். அதற்கு முடிவு இருக்கத்தான் வேண்டும்—உலகிலுள்ள எல்லாவற்றுக்குமே முடிவு இருக்கிறது. போவோம், வாருங்கள்’ என்று சொன்னான்.

“அவர்கள் அவனைப் பார்த்தார்கள். தங்களுக்குள் அவன் மிகச் சிறந்தவன் என்பதைக் கண்டார்கள். அவன் கண்களிலே ஜீவ ஒளியும், சக்தியும் பிரகாசித்தன.

“எங்களுக்கு வழிகாட்டு” என்றனர்.

“அவன் அவர்களை வழி நடத்திச் சென்றான்.”

கிழவி பேசுவதை நிறுத்தி, வெட்ட வெளியை வெறித்து நோக்கினான். இருள் அதிகரித்துக் கொண்டு வந்தது. வெகு தூரத்தில், டாங்கோவின் எரியும் இதயத்திலிருந்து, அவ்வப்போது பொறிகள் தெறித்துக் கொண்டிருந்தன—நீல மலர்களைப் போல.

“டாங்கோ அவர்களை வழி நடத்திச் சென்றான். எல்லோரும் அவன் பின்னே ஏகமனதாகச் சென்றனர். அனைவரும் அவனை நம்பினர். அது மிகவும் கடினமான பாதை, ஒரே இருட்டு. ஆங்காங்கே சேறாக இருந்த இடங்கள், தங்

கள் வாயைத் திறந்து ஆட்களை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன. மரங்கள் சுவர்கள்போல் வழியை மறைத்தன. மிகுந்த கஷ்டத்தின் பேரில், ஒவ்வோர் அடியையும் அவர்கள் கடக்க வேண்டியிருந்தது. பெரும் போராட்டத்துடன் முன்னேறிச் சென்றனர். போகப் போகக் காடு இன்னும் அடர்த்தியாக ஆயிற்று. அவர்கள் உடலிலிருந்த சக்தி யெல்லாம் வற்றிவிட்டது, டாங்கோவைப் பற்றி அவன் சிறுவனென்றும், அனுபவமில்லாதவன் என்றும் முணு முணுக்க ஆரம்பித்தனர். ஆனால் அவனோ, அமைதியாக உற்சாகத்துடன் முன்னே சென்று கொண்டிருந்தான்.

“ஒருநாள் காட்டிலே புயல் மூண்டது. பயங்கரமாக மரங்கள் சல சலத்தன. காடு, பல இரவுகள் ஒன்றாகக்கூடி விட்டதைப் போல் ஒரேயடியாக இரண்டுவிட்டது. ராட்சச விருட்சங்களினூடே-பயங்கரமான புயலின் குமுறலுக்கிடையே, அம்மனிதர்கள் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஒங்கிவளர்ந்த உறுதியான மரங்கள், ‘சர சர’வென முறிந்து விழுந்து தங்கள் கோபத்தைப் புலப்படுத்தின. மின்னலொளி இடையிடையே தாக்கியது. மக்கள் பயமடைந்தனர் மின்னலொளியில் நன்கு தெரிந்த மரங்கள், உயிருடனிருப்பவை போலவும்—அவர்களை விழுங்குவதற்காகத் தங்கள் கரங்களை நீட்டிக்கொண்டிருப்பவை போலவும் தோன்றின. அவர்கள் ஒரேயடியாகச் சோர்ந்துவிட்டனர். ஆனால் தங்கள் பலவீனத்தை ஒப்புக்கொள்ள அவமானப்பட்டனர். அதனால் தங்கள் கோபத்தை டாங்கோவின் மீது திருப்பினர். அவனுக்கு வழிகாட்டத் தெரியவில்லை என்று சொல்ல ஆரம்பித்தனர்...நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“கானகத்தில் இருளிலே சோர்ந்து நின்ற அவர்கள், கோபமடைந்து டாங்கோவின் மீது பாய்ந்தனர்.

“நாசமாகப் போகிறவனே! நீதான் எங்கள் கஷ்டத்துக்குக் காரணம். எங்களுக்கு வழிகாட்டுவதாகச் சொல்லி எங்களைச் சாக அடித்துவிட்டாய். அதற்காக இப்போது நீ சாகப்போகிறாய் என்றனர்.

“எங்களுக்கு வழிகாட்டு என்றீர்கள், காட்டினேன் என்றான் டாங்கோ கம்பீரமாக. ‘வழிகாட்ட எனக்குத் தெரியமிருந்தது. அதனாலே காட்டினேன்.....உங்களைக்

காப்பாற்றிக்கொள்ள என்ன செய்தீர்கள்? நீங்கள் நடந்தீர்கள். நீண்ட தூரம் நடக்கக்கூடச் சக்தியில்லை. ஆட்டு மந்தைபோல் நடந்தீர்கள், அவ்வளவுதான்.

“இவ் வார்த்தைகள் அவர்களின் கோபத்தையே அதிகரிக்கச் செய்தன.

“நீ சாகத்தான் வேண்டும்; சாகத்தான் வேண்டும், என்று அவர்கள் கத்தினர்.

“அவர்கள் கூச்சலை எதிரொலித்தது அக்காடு. இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு மின்னல் ஒளி பாய்ச்சியது. யாருக்காகக் கஷ்டப்பட்டானோ அவர்களை டாங்கோ பார்த்தான். அவர்கள் காட்டு மிருகங்களைப் போலிருந்தனர். அவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்களின் முகத்தில் மனிதத் தன்மையே இல்லை. இரக்கம் எதையும் அவர்களிடம் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. டாங்கோவுக்குக் கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. மக்களின் மீது எழுந்த பச்சாதாபத்தினால் அதை அடக்கிக் கொண்டான். அம்மக்களை அவன் நேசித்தான். தானில்லாவிட்டால் அவர்கள் அழிந்து போய்விடுவார்கள் என நம்பினான். அதனாலேயே அவர்களைக் காப்பாற்ற முன் வந்தான். இந்த ஆவல் அவன் கண்களிலே பிரகாசித்தது. கோபத்தினால் அவன் கண்கள் ஜ்வலிப்பதாக அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டனர். ஓநாய்களைப்போல் உஷாராக அவர்கள் நின்றனர்-அவன் தங்களைத் தாக்குவான் என்று எதிர்பார்த்து அவனைப் பிடித்துக்கொல்வதற்காக, சுற்றிலும் நெருங்கி வந்தனர். அவர்களின் எண்ணத்தை அவன் ஊகித்தறிந்துகொண்டான். இதயத்திலே தீ மூண்டெழுந்தது.

“இடி இடித்தது; மழை சோவெனக்கொட்டியது.

“இந்த ஐனங்களுக்காக நான் என்ன செய்ய முடியும்? என்று கத்தினான் டாங்கோ. அக்குரலிலே இடியோசை கூட முழுகிவிட்டது.

“திடீரென்று தன் மார்பைப் பிடித்துக் கிழித்தான், தன் இருதயத்தைப் பிய்த்தெடுத்துத் தலைக்கு உயரே தூக்கிப் பிடித்தான்.

“சூரியனைப் போல அது பிரகாசித்தது. காட்டிலே மௌனம் நிலவியது. ‘மனித அன்பு’ என்ற அந்த ஜோதி ஓடி மறைந்தது. ஜனங்கள் திகைப்பினால் வாயடைத்துப் போயினர்.

“போவோம் வாருங்கள் என்று கத்தினான் டாங்கோ. எரியும் தன் இதயத்தைக் கொண்டு அவன் வழிகாட்டினான்.

“ஏதோ வசியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களைப்போல், அவர்கள் அவன் பின்னே கூடினர்; அவன் பின்னே ஓடினர். எரியும் இதயத்தின் அதிசயக் காட்சி, அவர்களை வசீகரித்தது. இத் தடவையும் வழியில் மக்கள் பலர் இறந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் குறை சொல்லவோ கண்ணீர் விடவோ இல்லை. டாங்கோ முன்னே சென்று கொண்டிருந்தான்.

“திடீரெனக் காடு அவர்கள் முன்னே வழிவிட்டது. அவர்களை வெளியிலே விட்டுப் பின்தங்கிவிட்டது. பரந்து கிடந்த சூரிய வெளிச்சத்தையும், சுத்தமான காற்றையும் அவர்கள் கண்டார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னே காட்டில் புயல் வீசியது. ஆனால் இங்கோ சூரியன் பிரகாசித்தது. புற்களின் மீது நின்ற மழைத் துளிகள் ஒலிபட்டு ஜ்வலித்தன. அங்கே ஓடிய ஆறு தங்கத் தகடுபோல் பிரகாசித்தது. மாலை நெருங்கியது. அஸ்தமன சூரிய வெளியைப் பிரதிபலித்த அந்த ஆறு, செந்நிறமாக—டாங்கோவின் இதயத்திலிருந்து பீறிட்ட ரத்தத்தைப் போலக் காட்சி யளித்தது.

“டாங்கோ கம்பீரமாக அவ்வெளியிலே சென்றான். அச் சுதந்திர பூமியைப் பார்த்து அவன் மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்தான். அதிலே கர்வம் தொனித்தது. பின்பு அவன் கீழே விழுந்து இறந்துவிட்டான்.

“எல்லை மீறிய மகிழ்வடைந்த மக்கள், அவன் இறந்து விட்டதைக் காணவில்லை. இறந்த உடலுக்கருகில், அவனது இதயம் இன்னும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களில் ஒருவன் மட்டுமே அதைக் கவனித்தான். பயமடைந்த

அவன், அந்த இருதயத்தைத் தன் கால்களால் மிதித்தான். அதிலிருந்து பொறிகள் சிதறிப் பின்னர் தீ அணைந்து விட்டது.

“பயலுக்கு முன் இவ்வெளியில் தோன்றும் நீல நிறப் பொறிகளுக்கு அதுதான் காரணம்:”

கிழவி தனது அற்புதமான கதையை முடித்துவிட்டாள். அவ்வெளியில் அசாதாரண மெளனம் நிலவியது. டாங்கோவின் வீரத்தைக் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தது போல் கிழவி தூங்கி விழுந்தாள். அவளைப் பார்த்தபடியே அவள் உள்ளத்தில் இன்னும் எத்தனை கதைகளும், சம்பவங்களும் இருக்கின்றனவோ என்று நினைத்தேன். டாங்கோவின் எரிகின்ற இதயத்தைப் பற்றியும், அத்தகைய அழகான கதைகளைச் சிருஷ்டித்த கற்பனைத் திறனைப் பற்றியும் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

இஸர்ஜில் நன்றாக ஆழ்ந்து தூங்கிவிட்டாள். அவள் அணிந்திருந்த ஆடையைக் காற்று விலக்கி, வரண்ட மார்பைப் புலப்படுத்தியது. அவள் உடலை மூடிவிட்டு, அருகிலே நீட்டிப் படுத்தேன். வெளியில் இருளும் மெளனமும் நிலவியது. மேகக் கூட்டங்கள் இன்னும் மிதந்து கொண்டிருந்தன. ஆழ்ந்த—துக்ககரமாக ஒலித்த அலை ஓசை, என் காதுகளை வந்தடைந்தது.

ஸ்திரீ லோலன்

போமா வராக்ஸீனுக்கு இருபத்தைந்து வயதிருக்கும். அவன் தச்ச வேலை செய்பவன். பார்வைக்கு விகாரமாக இருப்பான். பெரிய மண்டையும் பரந்த நெற்றியும் பார்க்கச் சகிக்காமல் இருக்கும்.

அவனை ஒரு தடவை பார்த்தாலே போதும். ரொம்ப நல்ல குணமுள்ளவனென்பதும், சந்தோஷமாக இருப்பவன் என்பதும் தெரிந்துவிடும்.

அவனுடைய நண்பனை அவெக்ஸீ ஸமோவ்—அவனும் ஒரு தச்சன்தான்—ஒரு தடவை அவனிடம் சொன்னான்:

“உன்னுடைய கண்கள் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருக்கின்றன. புருவத்திலே ஏன் கொஞ்சம் மயிரை ஒட்டிக் கொள்ளக் கூடாது? உன் முகத்திலே, மூக்கு தான் பிரதானமாக இருக்கிறது.”

“அப்படித்தான் இருக்கிறது” என்றான் போமா, மேலுதட்டை மடித்துக் கொண்டே, “என் அங்கங்கள் லட்சணமாக இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனாலும், என்னைக்கு நேர்த்தியான கண்கள் இருப்பதாகப் பாவி சொல்லவில்லையா?”

“அதை நம்பாதே. அப்பொழுது தான் இன்னொரு புட்டிப் பீர் கொடுப்பாய் என்பதற்காகச் சொல்கிறான்.”

அவெக்ஸீ, போமாவை விட இரண்டு வயது சிறியவன். அவன், அரசியல் கைதியாக ஐந்து மாதம் சிறையிலிருந்திருக்கிறான். பல புத்தகங்களைப் படித்திருக்கிறான். ஏதாவதொரு சந்தர்ப்பத்தில், பிறர் சொல்வது அவ

னுக்கு விளங்காவிட்டால், “அது பூர்ஷ்வா அமைப்பு; உங்களுக்குச் சரித்திரம் தெரிய வேண்டும்; வர்க்க பேதங்களை நீங்கள் அறியவில்லை” என்ற விதமாக ஏதாவது சொல்லி மழுப்புவான்.

அவன் போமாவை ஒரு கோஷ்டியினருக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தான். அவர்களிலே, நீண்ட கூர்மையான மூக்கையுடைய மார்ச் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பறவைகளின் காலையொத்த தன் கைகளை ஆட்டி ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டு, மேற்கத்திய நாடுகளில் தொழிலாளர் இயக்கங்கள் பற்றி ஏதாவது அளந்து கொண்டே யிருப்பான். இவை போமாவின் உள்ளத்திலே ஆழப் பதிந்துவிட்டன.

“அதுதான் உண்மை அலெக்ஸி! அவன் சொல்வது தான் சரி” என்றான் போமா, உறுதியுடன் தன் நெஞ்சில் கை வைத்தபடியே.

ஸமோவ் தனது பச்சைக் கண்களை மூடிக்கொண்டே “எது?” என்று கேட்டான்.

“ஒற்றுமையில் மக்களுக்குள்ள கவர்ச்சி.....அது இருக்கத்தான் செய்கிறது, என்னையே எடுத்துக்கொள்ளேன். தீ விபத்தோ, மத ஊர்வலமோ, கேளிக்கையோ எதுவாக இருந்தாலும் எனக்கு ஒன்றுதான். மக்கள் எந்த இடத்தில் கூடியிருந்தாலும் நானும் அங்கே போய் விடுகிறேன். மாதா கோயிலுக்குப் போகிறேமே-எதற்காக?...பலர் அங்கு கூடுகிறார்கள், அதனால்தான்.”

“காரணம் புரிந்துவிட்டால் அது சரியாகப் போய் விடும்” என்றான் அலெக்ஸி.

போமா தன் விரல்களால் மார்பில் தட்டிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் கத்தினான்:

“அதை நான் கண்டு பிடித்துவிட்டேன். இதோ இருக்கிறது அது. முதலிலேயே அதை நான் புரிந்து கொண்டேன். துயருற்றவர்களுக்குதவும் தேவமாதாவைப் போல் அது எனக்கு மகிழ்வளிப்பது...”

“இரு...ஒரு நிமிஷம் இரு. உழைத்துக் களைத்தவர்கள் எல்லோரும் என்னிடம் வாருங்கள். நான் உங்களுக்கு ஓய்வு அளிக்கிறேன்...இது தானே? இல்லையா? இதுதானே விஷயம்.”

“முட்டாள் அது சவிசேஷமல்லவா?”

“அதனாலென்ன? கருத்து எப்பொழுதும் ஒன்று தான். அது பலவிதமான ரூபங்களில் இருக்கலாம். ஆனாலும் விஷயம் ஒன்றே. அது தான் அன்பின் உறைவிடம் இல்லையா?”

அலெக்ஸிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அவனது நீண்ட மூக்குத் துடித்தது. பச்சைக் கண்விழிகள் பறவையினுடையதைப்போல் உருண்டன. கரகரத்த-வரண்ட குரலில், “அவன் கற்பனை உலகில் சஞ்சரிப்பவனென்றும், வர்க்க உணர்வு பெறவில்லை யென்றும், பாதிரியின் வீட்டில் வளர்ந்தவனாதலால் அவன் உணர்வு பெற முடியாதென்றும் விளக்கிச் சொன்னான். பூர்ஷ்வாக் கருத்துக் களினாலும் நம்பிக்கைகளினாலும் அவன் உள்ளம் விஷம் தீண்டப்பட்டிருப்பதாகவும்” சொன்னான்.

“அலெக்ஸி...அது விஷம் தீண்டப்படவில்லை. ஆனால் அதற்கு நேர் விரோதமாக இருக்கிறது. குழந்தையாக இருந்த போது, நான் மாதா கோயிலுக்கே போவதில்லை. நான் சொல்வது பொய் என்று நினைக்கிறாயா? புத்தகங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்த பின்னரே, மக்கள் கூடுமிடத்தில் எனக்குக் கவர்ச்சி ஏற்பட்டது. சும்மா கோயிலுக்குப் போய் விடுவது மட்டுமல்ல அது. ஆத்மாக்கள் ஐக்கியப்பட வேண்டும் என்பதுதான் கருத்து...என்ன அது?... சகோதரர்களே! வெட்கங்கெட்ட நிலையில் நீங்கள் எப்படி வாழ முடியும்? நீங்கள் மிருகங்களா? இல்லையே...ஆம். அன்பையும், மனச்சாட்சியையும் தூண்டி விடுவது அது. அலெக்ஸி! இதுதான் எனக்கு முக்கியமாகப் படுகிறது. சரிதானே?”

“இல்லை அது சரியல்ல” என்று குறுக்கிட்டுச் சொன்னான் அலெக்ஸி. அவனது கோபம் உச்சத்தை யடைந்திருந்தது. கோபத்தினால் கன்னங்கள் துட்டுத்

திட்டாகச் சிவந்தன. அலெக்ஸியின் இவ்வார்த்தைகள் போமாவின் மூக்கை உடைப்பது போலிருந்தன.

போமா தன் தலையைத் தடவியபடியே மௌனம் சாதித்தான். அவ்வப்போது மெல்லிய குரலில் அவன் தன் தோழனைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றான்.

“எனக்குப் புரிகிறது அலெக்ஸி—நிஜமாகத்தான். ஆனால் போராட்டம் இருக்கிறது. அதை யாரும் மறுக்க வில்லை. அங்குதான் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்.”

திடீரென்று அவன் வேறு விதமாகப் பேச ஆரம்பித்தான்:

“இதோ பார், நான் மனிதர்களைப்பற்றி மட்டுமே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பொதுவாகச் சொன்னால் மனிதர்கள் என்பவர்கள் யார்? நான் என்ன உளியா? இல்லையே! யாராவது உன்னை உளியாக உபயோகிக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள். அப்பொழுது சம்மட்டியால் அடிப்பார்கள். இல்லையா? மனிதன் வெறும் ஆயுதம் அல்ல என்னும் பொழுதுதான் போராட்டம் ஆரம்பமாகி விடுகிறது. அதிலிருந்து விலகி இருக்க முடியாது...அந்தப் புனிதமான தத்துவம் இருக்கிறதே...உலக சௌஜன்யம்...புவியில் அமைதி...மக்களிடையே நல்லெண்ணம் அது...”

சிலசமயம் அலெக்ஸி எதுவும் சொல்லாமல், வெறுப்புடன் தன் தோழனை உற்று நோக்குவான். திடீரென்று, போமாவின் காதுகள் துளைத்துப் போகும்படியாக எதையாவது உரக்கச் சொல்வான்.

“நீ ஒரு முட்டாள்தான்.....உன் மண்டையில் கிளி மண்தான் இருக்கிறது” என்பான். இல்லாவிட்டால் எதையாவது சொல்லி அவனை மிரட்டுவான்.

“இரு, இரு. சிக்கிரமே நாம் சரித்திரத்தைப் படிக்கத் தொடங்குவோம். அப்புறம் பார்க்கலாமே” என்பான்.

அப்போது போமா வெறும் அற்பனாகக் காட்சியளிப்பான். இதுபோன்ற ரதன்ச் சுருக்கமான வார்த்தைகளால்

அவனுக்குக் குழப்பம் அதிகமாயிற்று. அவெக்ஸியின் புரியாத பேச்சினால் அவனுக்குப் பாமர மக்களிடையே பெருமதிப்பு.

மதக்கோட்பாடு என்ற வார்த்தையைப் பல முறை அவன் கேட்டிருக்கிறான், கலாச்சாரம் என்பதைத் தெய்வீகமானது என்று அவன் நினைத்திருந்தான். அவன் மனத்தில் புகுந்த புதிய கருத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும், பல வார்த்தைகளைப் பேசச் செய்தன. தன் கையை ஆட்டிய படியே, அவன் மெல்ல—மகிழ்ச்சியுடன் “அற்புதம்! ஆ! அப்படித்தான்! அவ்வளவுதான் விஷயம்!” என்றெல்லாம் கத்துவான்.

ஆரம்பத்தில் அவனது தோழர்கள் அவன் சொன்னதைக் கவனத்துடன் கேட்டார்கள்—ஏதோ நூதனமாக இருந்த காரணத்தால். போமா, வெறும் வாயரட்டை என்பது விரைவிலேயே அவர்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது. என்கோர் காஷின் என்பவன் பலமுறை அவனை வாயை மூடு என்று சொல்லியிருக்கிறான்.

ஆனால் போமாவின் உற்சாகம் குன்றிவிடவில்லை. நட்புறவு ததும்பும் கண்களுடன் ஒவ்வொருவரையும் அவன் ஆராய்ந்தான்.

கலாச்சார வளர்ச்சியின் முதல் பாடத்தை இளம் பெண்ணொருவளிடமிருந்து அவன் கற்றுக்கொண்டபோது, அவனுக்கு ஒரே குழப்பமாகி விட்டது. அந்தப் பெண்ணினுடைய அடர்ந்து கருத்த மெல்லிய கூந்தல், அவள் முதுகிலே விழுந்து புரண்டு கொண்டிருந்தது.

ஏதோ ஒரு குறையுள்ளவளைப் போல் அவள் இருப்பதை அவன் கண்டான்; குழந்தையைப் போன்ற கபடமற்ற முகத்தில் கடுகடுப்புத் தோன்றும்படியாக வைத்துக் கொள்ள முயன்றாள். அவசர அவசரமாகக் கோர்வையில்லாமல் அவள் பேசினாள். ஏதாவது கேள்வி கேட்டு விட்டால் அவள் முகம் ஒரேயடியாகச் சிவந்துவிடும். கண்கள் ஒன்றும் புரியாமல் ‘திரு திரு’ வென்று விழிக்கும். அவள் மிகவும் வெள்ளையாகவும், மென்மையான சுபாவ

முடையவளாகவும் இருந்தாள். அவள்மீது அவனுக்கு இரக்கம் பிறந்தது.

அவளுடைய தலைக்கு மேலிருந்த அழுக்கடைந்த சுவரைக் கவனமாக ஆராய்ந்த வண்ணம், “இப்பொழுது தான் முதல் தடவையாகக் கேட்கிறேன்” என்றான் போமா. அவள், மின்னல், மேகங்கள், சூரியாஸ்தமனம், வீரர்கள், கிரேக்க புராணம் ஆகியவற்றைப் பற்றியெல்லாம் பேசியதைக் கேட்டு அவன் ஆச்சரியமடைந்தான். அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் என்ன அர்த்தம் என்றே அவனுக்கு விளங்கவில்லை. வீடு திரும்பும்போது அலெக்ஸியிடம் அதைப்பற்றிச் சொன்னான் :

“இதைப்போன்ற விஷயங்களை வயதான, தலை நரைத்த ஒருவனைக் கொண்டு சொல்லச் செய்திருக்க வேண்டும். அவன் சொல்வது, சுவீசேஷங்களைச் சொல்வது போல் கம்பீரமாகக் காதில் விழவேண்டும்.”

ஸெமோவும் அதிருப்தியினால் ஆத்திரத்தைக் கொட்டினான் :

“அந்த அற்பப் பெண்ணை இதற்கு நியமித்திருப்பது விசித்திரமாகத்தான் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் யார் என்பது இருக்கட்டும். இதற்கு முடிவு கட்டுவது எப்படி என்று பார்ப்போம்.”

“அந்தக் கனத்த புத்தகத்தையே கையில் வைத்துக் கொண்டு படித்திருந்தால்கூட நன்றாயிருக்கும்” என்றான் போமா. பழையபடியும் ஏதோ கனவு காண்பவனைப் போல், “அது அதிசயமாக இல்லையா அண்ணே? முரடர்களாகிய நம்மிடம் அத்தகைய சிறிய பெண் வருவது.....” என்றான்.

“மீண்டும் பிதற்ற ஆரம்பித்து விட்டாயா?” என்று பல்லைக் கடித்தான் அலெக்ஸி.

“இதுவா பிதற்றல்?” என்று மறுத்தான் போமா மெதுவாக. “வர்க்கத்தைப்பற்றிப் பேசுவாயே. இவள் எந்த வர்க்கம்?—தயாள மனம் படைத்த சிறுமி. நம்மிடையே அவள் கொஞ்சம் உணர்வு பெற்றவளாக வாழ்கிறாள். அதனால் அவள்.....”

“இதை என்றுதான் விட்டுத் தொலைப்பாயோ” என்று கத்தினான் ஸெமோவ். “இதற்கு உணர்வு வேறு வேண்டுமாக்கும். அவசியம் தேவையானது தானே தெரிந்திருக்கிறது. இதைவிடச் சலபமான காரியம் வேறிருந்தால், அவளுக்கு வேறு போக்கிடமிருந்தால் நம்மிடம் ஏன் வருகிறாள்?”

போமா தெருவில் எரியும் விளக்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான் :

“செய்ய வேண்டியிருப்பதாலேயே அவள் செய்கிறாள் என்று சொல்கிறாயா?”

“பின் என்னவாம்?”

வராக்ளின் தன் தலையைப் பின்னுக்குச் சாய்த்துக் கொண்டே சொன்னான். “நீ அப்படி நினைக்கிறாய், நான் என்னவோ அதை நம்பவில்லை.”

“ஏன்?”

“செய்ய வேண்டுமே யென்பதற்காக ஒரு காரியத்தைச் செய்தால், அதில் என்ன அர்த்த மிருக்கிறது? நான் பீரோ, மேஜை போன்ற பெரிய சாமான்களைச் செய்கிறவனாக இருக்கும்போது, சாதாரணத் தச்சன் ஒருவனுடைய வேலையை ஏன் செய்யவேண்டும்?” என்றான்.

இரண்டாவது பாடத்தின் போது அப் பெண் சொன்ன வார்த்தைகளில் ஸ்வாரஸ்யமான கருத்து ஒன்று போமாவுக்குப் புலப்பட்டது. அது அவன் உள்ளத்தைக் கிளறிவிட்டது. அவள் சொல்வதை முடித்ததும் அவன் கேட்டான் :

“லிஸா! அடுத்த தடவைவரை உன்னிடமுள்ள புத்தகத்தைக் கொஞ்சம் இரவல் கொடுக்க முடியுமா?”

“நிச்சயமாக” என்றாள் அவள்.

பின்னர் போமா அவள் கூடவே சென்றான். தன் கைகள் அவள்மீது பட்டு விடாமல் கவனமாக விலகியே நடந்தான். மேடாக இருந்த ஒரு தெருவின் வழியே அவர்கள் சென்றனர். இரு மருங்கிலும் சிறு சிறு வீடுகள்

காணப்பட்டன. தெரு முனையிலே விளக்கொன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் ஒளி, தரையிலே கொஞ்ச தூரம் வேசாகப் படர்ந்திருந்தது.

போமா இருமிக்கொண்டே விஸாவைக் கேட்டான் :

“ஆதி காலத்தில் மனிதர்கள் எல்லாம் ஒரே பாஷையைத்தான் பேசினார்களா?—அப்படித்தானே?”

“ஆம். ஆரியர்கள்” என்று ஒரு மெல்லிய குரல் அவனுக்குப் பதிலளித்தது.

“அது நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இல்லையா?”

“நிச்சயமாக—சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறது.”

“அதிசயமாக இருக்கிறதே! இன்று தனித் தனியாகச் சிதறிக் கிடக்கும் நாடுகளெல்லாம் ஒரு காலத்தில் ஒன்றாக இருந்தன. அதனாலேயே மக்களனைவரும் ஒரே கருத்தினால் ஒன்று பட்டிருந்தனர். இல்லையா.....”

அவன் இதைச் சொன்ன போதிலும், ஆதிகாலத்தைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. தனக்கு முன்னே சிறிது தூரத்தில் செல்லும் மங்கையையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். இருளினால் சூழப்பட்டு, அவள் இன்னும் சிறியவளாகக் காட்சியளித்தாள். வீடுகளில் ஜன்னல் வழியாக வெளியில் தெரிந்த வெளிச்சத்தைக் கடந்து செல்ல நேர்ந்த போதெல்லாம், அவள் குனிந்து கொண்டு வேகமாகச் செல்வதைக் கவனித்தான்.

“அதிசயம்!” என்றான் அவன் பேச்சை நிறுத்தாமல். “இவ்வளவு சிறிய பெண் கொஞ்சங்கூடப் பயமில்லாமல் தனியான இந்த இடத்திலே—புதிய மனிதர்களிடையே இரவில் வருவதென்றால் அதிசயம்தான்!”

கையை ஆட்டாமலிருப்பதற்காக, அவன் தன் கையைச் சட்டைப் பையில் விட்டுக் கொண்டான்.

“குடிகாரர்களிடம் உனக்குப் பயமில்லையா?” என்று கேட்டான்.

அவள் சட்டென்று சொன்னாள் : “எனக்கு ஒரே ப்யம். இங்கே அவர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள்.”

“ஆமாம்” என்றான் போமா, பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே. ‘நினைவு தவறிப்போகும் வரை அவர்கள் குடிக்கிறார்கள். வாழ்க்கைக்கு ஏதோ வேண்டியதுதான். இப்படியா? சாராயம் குடிப்பது ஒரு தமாஷாகி விட்டது. அதற்காக ஜனங்களைக் குறை சொல்வது கூடாது.”

“அவர்களைக் குறை சொல்லவில்லையே” என்றாள் விஸா, தன் நடையைத் தளர்த்திக்கொண்டே. “எனக்குப் புரிகிறது; நீ சொன்னது முற்றிலும் உண்மை.”

இதைக் கேட்டுப் போமாவின் உள்ளம் பூரித்தது. ஏனெனில், அவன் சொன்னதைச் சரியென்று இதுவரையாரும் ஒத்துக்கொண்டது கிடையாது. பைகளிலிருந்த கையை எடுத்துவிட்டு, கைக்கடியில் வைத்திருந்த புத்தகத்தைத் தட்டியபடியே அவன் பேசினான்:

“புத்தகங்கள் நிறையக் கிடைத்தால் அது வேறு விஷயம். பொதுவாகச் சொன்னால் ஜனங்களைக் கண்டு பயப்படவே காரணமில்லை. வரண்ட அவர்கள் வாழ்வு நமது பரிபூரண அக்கறைக்கும், அனுதாபத்துக்கும் உரியது. இருப்பதெல்லாம் கொஞ்சமாகவே இருக்கிறது. அதனாலேயே ஒவ்வொருவரும் பேசாமலிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எவ்விதமான சௌகரியங்களும் கிடையாது. மனிதனுடைய ஒரே நண்பன் விதிதான். வறுமை, கொடுமை ஆகியவற்றின் உருவிலே அது இருக்கிறது.”

தன் பாவாடையை ஒரு கையால் சற்றுத் தூக்கிப் பிடித்த வண்ணம் விஸா மெல்ல நடந்துகொண்டிருந்தாள். நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே, “ஆமாம், அது உண்மைதான்” என்றாள்.

போமா சொல்லிக்கொண்டே போனான். “பைடோர் கிரிகரிவிச்சினுடைய வீட்டில்தான் என்னுடைய தாய் இருந்தாள். அவள் ரொம்ப நல்லவள்—இப்பொழுது இறந்துவிட்டாள். கிரிகரிவிச், விரைவில் காலேஜ் பேராசிரியராகப் போகிறான். அவன் தன் தந்தையுடன் விவாதிக்க

கும்போது, 'வாழ்வது என்பது பல விஷயங்களையும் அறிந்து கொள்வதற்குத்தான்' என்று சொல்வான். வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவன் ஒன்றையுமே தெரிந்து கொள்ளவில்லை யென்றால், அதை வாழ்க்கை என்ற சொல்வது? ஏதோ காலத்தை ஓட்டுவதாகச் சொல்லலாம்— இல்லையா?"

“வாழ்வது பல விஷயங்களையும் தெரிந்து கொள்வதற்குத்தான்” என்று திரும்பச் சொன்னான் லீஸா. “அதுதான் சரி. தோழனே, உனக்கு எவ்வளவு பரந்த கண்ணோட்டம் இருக்கிறது!”

வேறு என்ன சொன்னோம் என்பது போமாவுக்குத் தெரியாது. இவ்வளவு தூரம், அதிகமாக, தைரியமாக, தீவிரமாக அவன் பேசியது இதுதான் முதல் தடவை. ஒரு பெரிய மாடி வீட்டின் முன் அவர்கள் பிரிந்து சென்றனர். லீஸா அவன் கையைக் குலுக்கியவாறே சொன்னான் :

“வியாழக்கிழமை - திங்கட்கிழமை - மறந்துவிடாதே. ஏழுமணிக்குப் பின் நான் வீட்டிலேயே இருப்பேன். ஒன்பது மணிவரை காத்திருப்பேன்—மறந்து விடமாட்டாயே?”

“எனக்கென்ன பைத்தியமா?” என்றான் போமா.

இரவு பூராவும்—பொழுது விடியும்வரை அவன் தெருக்களிலேயே சுற்றிக்கொண்டிருந்தான். ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு கம்பீர நடை போட்டான். மக்களுக்குச் சொல்லாலும், செயலாலும் உதவியளிக்க வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றிக் காரசாரமாகப் பிரசங்கம் செய்ய, வார்த்தைகளை அவன் உருப்போட்டுக் கொண்டிருந்தான். மகிழ்வோடிருந்த அவன் சிந்தனையிலே, ஆகாயத்திலிருந்து நட்சத்திரங்களே விழுவதைப்போல் வார்த்தைகள் புதிது புதிதாக வந்து குதித்தன.

வியாழக்கிழமையன்று போமா, லீஸாவின் அறையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவளுடைய நீலக் கண்களைத் தவிர, வேறொன்றையும் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை.

“இருளிலிருந்து மீள உதவும் ஒளி, தெய்வீக சக்தி வாய்ந்தது என்று தோன்றுகிறது—இல்லையா?”

“ஆமாம். ஆனால் அதை ஏன் தெய்வீக மென் கிறாய்?”

“அவ்வளவு நல்லதாக இருப்பதால்தான். சூரியன் தான் எல்லாவற்றிற்கும் மூலம். இதர வாழ்க்கைச் சக்திகள் அனைத்தும் அதிலிருந்தே வருகின்றன. அதிசயமானாலும் அதுதான் சரி. நேற்று, சூரியாஸ்தமனத்தைப் பார்ப்பதற்காக நகருக்கு வெளியே சென்றிருந்தேன். பாம்பு, கத்தி, போராட்டம், இருள் தோற்கடிக்கப்படுவது, அதிலிருந்து வெற்றிகரமான சூரியோதயம் என்றெல்லாம் வர்ணிக்கப்படுவதைக் கற்பனை செய்வது மிகச் சலபம். பல தடவை நான் சூரியோதயத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன்.”

அவன் சுற்றிலும் தன் பார்வையைச் செலுத்தினான். சுத்தமாக இருந்த அந்த அறை அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. முன்னாலிருந்த மேஜையில் நிறையப் புத்தகங்கள் இருந்தன. வேறு சில, அலமாரிகளில் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. சுவரிலே பிரபல ஆசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியவர்களின் படங்கள் காணப்பட்டன. வார்னிஷ் படிந்த தன் கைகளைத் தேய்த்துக் கொண்டே, போமா தனக்குள் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான் :

“அற்புதம்! காம்ரேட்! அங்கே உயர்ந்த ஒரு பாலத்தின் மீது கால்களைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். ஒரு நாய், பிச்சைக்காரனைப் போல் கெஞ்சிய பார்வையுடன் வந்தது. அதன் உடலெல்லாம் ஒரே புழுதி. அது பசியுடனிருந்தது—கிழ நாய். மேலே வந்து என்னருகில் அமர்ந்தபடியே அதுவும் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. மஞ்சளும், சிவப்பும் கலந்து ஆகாயம் ஜொலித்தது. கிரணங்கள் அவற்றினூடே பாய்ந்து அதை இன்னும் பிரகாசமாக்கியது. ஆறு தங்கத் தகடுபோல் காட்சி யளித்தது. அதை நானும், அந்த நாயும் உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். பொதுவாகச் சொன்னால், நாய் என்பது என்ன வென்று யாருக்குமே தெரியாது. சூரியனைப்பற்றி அதற்கும் ஏன் தெரிந்திருக்கக் கூடாது ?

அடுத்தபடியாக ஒரு பன்றி. அதனுடன் நான் விளையாடக் கூடச் செய்தேன். தன்னுடைய ஓரக் கண்களால் என்னைப் பார்த்துவிட்டு அது நகர்ந்து விட்டது. இப் புவியிலுள்ள ஒவ்வொன்றும் மற்ரென்றிடம் நம்பிக்கையில்லாமலும், ஜாக்கிரதையாகவும் இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தேன். அதைப்பற்றி நினைத்தால் வருத்தமாக இருக்கும். நான் சொல்வது முட்டாள்தனமாக இருக்கலாம். ஆனால், அந்த இரு அத்தியாயங்களையும் நான் படித்த உடனேயே சூரியன் எதற்காக இருக்கிறது என்ற உண்மையைப் புரிந்து கொண்டேன்.”

“இரண்டு அத்தியாயங்கள் படித்து விட்டாயா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“இரண்டுதான்” என்றான் எதற்காகவோ தன் விரல்களால் நாற்காலியைத் தட்டினான். “நமக்கு இப்போது நிறைய வேலை இருக்கிறது தெரியுமா? அவசர வேலைகள். வியாபாரி குளோபிஸ்ட்யாவ் இருக்கிறானே, அவன் தன் மகளைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கிறான். மாப்பிள்ளை அவர்களுடன் வசிக்கப்போகிறான். நாம் விருந்துக்குப் போக வேண்டும்.”

அப்பெண் தன் கண்களை மூடிக்கொள்வதை அவன் கண்டான். அதனால் அவன் வாயடைத்துப் போனதுடன் ஒரே குழப்பத்திலும் ஆழ்ந்துவிட்டான். சற்றுச் சிரமத்துடன் போமா தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு சொன்னான் :

“ஒருவேளை நான் அதிகமாகப் பேசுகிறேனோ என்னவோ? தயவு செய்து மன்னித்துவிடு.”

அப்பெண் அவசர அவசரமாகக் குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்: “இல்லை, இல்லை. உன் பேச்சு ஸ்வாரஸ்யமாக இருந்தது. நான் இப்போதுதான் என் வேலையை ஆரம்பித்திருக்கிறேன். ஜனங்களுடைய மனப்போக்கை-உன்னைப் போன்றவர்களின் போக்கை நான் ஆராய்ந்தறிய வேண்டியது அவசியம்.”

போமாவுக்குத் தைரியமேற்பட்டு விட்டது. தன் கையை ஆட்டியபடியே, சூரியோதயத்தில் பாடும் பறவையைப்போல் பாடத் தொடங்கினான்.

“ஐனங்கள் குழந்தைகளைப் போன்றவர்கள்—சாதுக்கள். தெரியுமா? நமக்குள்ளே நாம் மனம் விட்டுப் பேசுவதில்லை. ஆனாலும், ஒவ்வொருவனும் தன்னைப்பற்றி ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறான்.”

அவன் தன் நாற்காலியை அவளருகில் சற்று நகர்த்திப் போட்டுக் கொண்டான். கனத்த புத்தகமொன்று தரையில் விழுந்தது.

“மன்னிக்கவும்” என்றான் போமா, தன் குரலைத் தாழ்த்திக்கொண்டு. “மனிதன் தனக்காக வாழக்கூடாது. தொழிலாளர்களிடையே ஒற்றுமையிருப்பது நல்லதே யாகும்—எனக்கு அது புரிகிறது—ஆனால் அதுமட்டும் போதாது. இதைவிட மனிதனுடைய உள்ளத்திலே எவ்வளவோ விஷயங்கள் உள்ளன. மனிதன் தன் உள்ளத்தைப் பூராவும் திறந்து, அதில் உள்ளதை அப்படியே காட்ட விரும்புகிறான். அவன் ஓர் அற்ப ஐந்து. வாழ்க்கையை உள்ளபடி எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் அது வெறும் பழங்கதையல்ல...ஆனால் யாரும், எதையும் கவனித்துக் கேட்பதில்லை. ஒவ்வொருவனும் தனியாகி விடுகிறான். இது சரியல்ல. மக்களிடையே ஒற்றுமை அத்தியாவசியமாகும். இல்லையா? தனித்திருப்பதற்கு என்ன காரணம் சொல்ல முடியும்?”

“நீ சொல்வது எனக்குப் புரியவே இல்லை” என்றாள் விஸா. அவள் குரல் கண்டிக்கும் தோரணையில் இருந்தது.

போமா புன்சிரிப்புடன் அவளைப் பார்த்தான். அவள் தன் நெற்றியைச் சுருக்கிக்கொண்டு மீண்டும் அவளைப் பார்த்த பார்வையில், அவனது உற்சாகம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்துவிட்டது. தன் தோள்களை உயர்த்திக் கொண்டும், ரிப்பனை வேகமாக முறுக்கிக் கொண்டும் அவள் சொன்னாள்:

“அது விசித்திரமான வாதம். வர்க்கங்களிடையே ஒற்றுமை வேண்டியதுதான்...”

“இதுதான் விஷயம்” என்று குறுக்கிட்டான் போமா. சூரிய கிரணங்கள் இங்கொன்றும் அங்கொன்று மாகச்

கிதறிக் கிடந்தால், அப்புறம் உஷ்ணம் இருக்காது. எல்லாக் கிரணங்களும் ஒன்றாக இணைய வேண்டும். இல்லையா?”

“சரி. ஆனால், எதைக் கிரணம் என்கிறாய்?”

“என் உள்ளம்—உன் உள்ளம் எல்லாத்தான்”

போமா விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டபோது, விஸா அவனைச் சந்தேகக் கண்களுடன் பார்த்ததுபோல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவன் அவளுடைய கையைப் பிடித்துக் குலுக்கியபொழுது, அவள் அதைப் பின்னுக் கிழுத்துக்கொள்ள முயன்றாள்.

மீண்டும் அவன் அன்றிரவு பூராவும், ஆளரவமற்றிருந்த தெருக்களிலே திரிந்தான், இரவுக் காவற்காரர்களும், ரோந்துப் போலீஸாரும் உஷாராயினர். தான் பேசிய விஷயங்களை அவன் நினைவுபடுத்திப் பார்த்துக் கொண்டான். தான் சொல்ல விரும்பியதைச் சொல்ல வில்லையென்றும், எல்லாவற்றையும் போட்டுக் குழப்பி விட்டதாகவும் உணர்ந்தான்.

“என்ன ஆச்சரியம்? போகும்போது எவ்வளவு யோசித்துக் கொண்டு போனேன்...ஹும். என்ன பிரயோசனம்? அடுத்த தடவை சரியாக ஒத்திகை செய்து பார்த்து விட்டுப் போக வேண்டும்” என்று அவன் நினைத்தான்.

விஸா, திரும்பி எப்பொழுது வரச் சொன்னாள் என்பது நினைவுக்கு வராததால் சற்று நின்றான்.

அவள் சொல்ல மறந்து விட்டாள் போலிருக்கிறது... நான் தான் நிறையப் பேசிவிட்டேனே.

அதற்குப் பிறகும், அவன் இரவுகளில் அவளுடன் வீடுவரை கூடவே சென்றான். வழியெல்லாம் தனது பிரசங்கத்தினால் அவளுடைய காதுகளைத் துளைத்தான். எழுச்சி பெற்ற இதயத்தின் ரகசியத்தை அவளுக்கு எடுத்துச் சொன்னான். அவள் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததையும், அவன் கேள்விகளுக்கு ஒரே வார்த்தையில் பதிலளித்ததையும், அதற்குப் பின்னர் தன் அறைக்கு அவளை அழைக்காததையும் அவன் கவனிக்க வில்லை.

“நீ பெரிய வீரன் போலிருக்கிறதே” என்றாள் ஒரு சமயம் லீஸா. இதைக் கேட்டுப் போமா சிரித்தான்.

“விசித்திரம் தான்.....எனக்கு அது புரிகிறது. ஆனால்...” என்றாள் லீஸா. அவளுடைய குரல் போதனை செய்பவளுடையதைப் போலிருந்தது.

கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் போமாவுக்கு லீஸாவைப் பார்ப்பது அத்யாவசியமாகி விட்டது. அவளது கண்புதிய சிந்தனைகளை அவன் மனத்திலே எழுப்பின. சுற்றிலும் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கிடையே அவளைப் பார்க்கும்போது—அவளது வெள்ளைக் கரங்கள் அந்த அறையில் அங்குமிங்கும் ஆடுவதையும், மலர்கின்ற ரோஜாவின் இதழ்களைப் போன்று அவளுடைய உதடுகள் துடிப்பதையும் பார்க்கும்போது அவன் எண்ணமிடுவான்.....

“அது தான் அர்த்தம்.....துயருற்றவர்களனைவருக்கும் நான் இன்பத்தை யளிக்கிறேன்...”

காட்டிலே திக்குத் தெரியாமல் தவறிப்போன ஒரு பெண்ணைப் பற்றிய பழங்கதை ஒன்று அவனது நினைவுக்கு வந்தது.

சில சமயங்களில், லீஸாவுக்கு உணர்ச்சி மிகுதியால் நாக்கு உளற ஆரம்பித்துவிடும். வார்த்தைகளே அவளுக்குப் பிடிபடாது. அந்த மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களில், போமா மூச்சு விடாமல் உட்கார்ந்திருப்பான். அவளுக்குப் பிடிபடாமல் தவிக்கும் வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொடுத்து உதவ வேண்டும் என்று அவன் உள்ளம் துடிக்கும். அந்தக் கட்டம் அவ்வளவு வேதனை தருவதாக இருந்தது அவனுக்கு—வியர்த்துக்கூடக் கொட்டிவிடும்.

“அலெக்ஸி...அதிசயமாக இல்லையா? குழந்தையைப் போன்ற அச்சிறுமி, ஜனங்களுக்கு வந்து போதனை செய்வதென்றால்...”

“ஓரேயடியாக உருகிப்போய் விடாதே. தரையெல்லாம் அழுக்காகிவிடும்...” என்று, அவனைத் தன் ஓரக்

கண்களாய் பார்த்தவாறே அலெக்ஸி கேலியாகச் சொன்னான்.

“சீ! முட்டாள்தனமாகப் பேசாதே. நீ மட்டும் அவ்வாறு நினைக்கவில்லையா?”

ஸமாவ் தன் உதடுகளைக் குவித்துக்கொண்டு கோபமாகப் பேசினான் :

“பேசுவதைக் குறைத்துக்கொண்டு, பிறர் சொல்வதை அதிகமாகக் கேட்டாயானால் நன்றாயிருக்கும். உனக்கே புரியாத விஷயத்தைப் பிறருக்குப் புரியவைக்க ஆரம்பிக்காதே! கொஞ்ச நாள் பேசாமலிரு. நீ இன்னும் பிரபலமாகவில்லை” என்றான்.

ஒருநாள் அவனுக்குப் பல்வலி வந்துவிட்டது. வார்னிஷில் தோய்த்த பஞ்சைப் பல்லில் வைத்து அழுத்திக்கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் அவன் வலி தீரவில்லை. அதனால் அவன் வகுப்புக்குச் செல்லமுடியவில்லை.

மாலை வெகு நேரத்திற்குப் பின்னர், கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் ஸமாவ் தொழிற்சாலைக்கு வந்தான்.

“நேற்று முன் தினம் விஸாவுடன் என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தாய்?” என்று போமாவைத் தனியே கூப்பிட்டுக் கோபமாகக் கேட்டான்.

“நானா?...பல விஷயங்களைப்பற்றி...ஏன்?”

அலெக்ஸி, தன் உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டே அவனைப் பார்த்தான்.

“தனியாக இருப்பது சிரமமாகத் தோன்றுவதாகச் சொன்னாயல்லவா...உம்”

“நானா? சே, சே, அப்படியொன்றுமில்லை. பேச்சு வாக்கில் அப்படிச் சொல்ல நேர்ந்தது. சொல்லி வைத்தேன்”

“என்ன பேசுகிறோம் என்கிற விஷயத்தில், இனி நீ ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்.”

“அவள் வீட்டுக்குப் போயிருந்தாயா?”

“ஆமாம்.”

“என்னைப்பற்றி அவள் என்ன சொன்னாள்?”

“நான் உன்னைச் சொல்கிறேனே, அதையே தான். உன் மண்டையில் களிமண்தான் இருக்கிறது என்றாள்.”

“என்ன நிஜமாகவா?”

“நான்தான் ஆமாம் என்கிறேனே. அவள் அப்படித் தான் சொன்னாள்”

“பரவாயில்லை” என்றான் போமா. அவன் பல்வலி கூடக் குறைந்து விட்டது.

“நான் அவளுக்குக் காட்டுகிறேன்.....”

“இதோ பார். கொஞ்சம், நான் சொல்வதைக் கேள். ஒரு சமயம் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைச் சொல்கிறேன். நான் சிறையிலிருந்த பொழுது ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தேன்—படித்தவர் அவள். உலாவப் போகும் பொழுதெல்லாம் நானும் அவளுடனேயே போவேன்.....”

“இதுவரை இவ்விஷயத்தைச் சொல்லவேயில்லையே” என்றான் போமா.

இதைக் கவனிக்காமலேயே அலெக்ஸி தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டே போனான்.

“நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் கடிதங்கள்கூட எழுதிக் கொண்டோம். தனியாக இருப்பதைப் பற்றிய பேச்சை அவளிடம் ஆரம்பித்தேன். அது வினையாகி விட்டது. அதைச் சொல்கிறேன் கேள்.”

“வேண்டாம். நீ சொல்லவேண்டாம். நான் காதல் கொண்டிருக்கிறேன் என்று உனக்கு யார் சொன்னார்கள்? எப்படி அந்த எண்ணம் உனக்கு ஏற்பட்டது? அதைப் பற்றி நான் நினைத்ததுகூட இல்லையே!”

ஸமாவ் தன் கையிலிருந்த சிகரெட் துண்டைக் கசக்கியவாறே, சுற்றிலும் வெறித்துப் பார்த்தான். அவன் வாய் சீட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தது. தான் சொல்வதைக் கேட்கும் உத்தேசம் தன் நண்பனுக்குக் கிடையாது என்பதை அறிந்ததும், பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே சொன்னான்:

“அப்பப்பா.....பல்வலி என்ன உயிரை வாங்கு கிறது.....சே.....”

“வேதனை தராத விஷயத்தைப் பற்றிக் கவனிப்பது தானே?” என்றான் அலெக்ஸி. திடீரென்று, இதற்கு முன் போமாகூடக் கேட்டிராத குரலில் பேசினான் :

“இதோ பார்...நான் சொல்வதைக் கேள். உன் மண்டையில் களிமண்தான் இருக்கிறது என்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள்.....நானும் தான் சொல்கிறேன்..... அது உண்மைதான். சில சமயங்களில் நீ பேசுவதைக் கேட்டால் பைத்தியம்கூடப் பிடித்துவிடும்.....ஆனாலும் நீ சொல்வதை யெல்லாம் நான் கேட்டு வந்திருக்கிறேன்.....”

அவன் ஒரு பெஞ்சின் மீது உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் முதுகு வளைந்திருந்தது. மரத்தால் வெட்டிச் செதுக்கியதைப் போலிருந்தது அவன் உருவம். தலைமயிரைக் கோதிக்கொண்டே அவன் சொன்னான் :

“உன்னிடம் எனக்குப் பிடித்த விஷயம் என்னவென்றால், நீ ஒரு குழந்தையைப் போலிருக்கிறாய். உனக்குத் தெரிந்த எல்லா விஷயங்களிலும் நம்பிக்கை வைக்கிறாய்.”

“அலெக்ஸி! அதுதான் விஷயம்” என்று கத்தினான் போமா அவன் பக்கம் குனிந்துகொண்டே “பியாடோர் கிரிகரிவிச்சைப் பற்றிச் சொல்வேனே—நினைவிருக்கிறதா? அவனும் அதையேதான் சொல்கிறான். அவன் தந்தைக்கு எல்லாவற்றிலும் நம்பிக்கை. ஆனால் அவனோ, நம்பிக்கைக்குப் பின்னே கொஞ்சமாவது அறிவு இருக்கவேண்டுமென்பான். ஏனெனில், அது இல்லாவிட்டால் வாழ்வில் எதுவுமே சாத்தியமில்லை என்பான்.”

“அதை விட்டுத் தள்ளு. எனக்கு அது புரியவே இல்லை” என்றான் ஸமாவ்.

“இது ரொம்பச் சலபம். முதலில் அறிவு—பிறகு நம்பிக்கை. அறிவு இல்லை யென்றால் ஒருவனுக்கு நம்பிக்கை எப்படி இருக்க முடியும்? மார்க், வாஸிலி ஆகியவர்களுக்கு, அறிவின் சக்தியிலே நம்பிக்கையில்லை. அதனோ

லேயே அவர்கள் நம்பிக்கைக்கு விரோதமாகப் பேசுகிறார்கள்.”

“உன்னுடன் பேசுவது மகாக் கஷ்டம்.....ஒரே பிதற்றல். அது என்றுமே உன்னைவிட்டுப் போகாது போலிருக்கிறது. நான் சொல்வதைக் கேள்—நான் உன் நிலைக்காக வருந்துகிறேன். என் புத்திமதியைக் கேள்—லிஸாவை விட்டு விடு” என்று கேலியும், வருத்தமும் கலந்த பார்வையுடன் ஸமாவ் சொன்னான்.

போமா வராக்ஸின், வலியச் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு சொன்னான்: “முடியாது. இவ்விஷயத்தில் ஒரு கை பார்த்து விடுகிறேன். என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போமே. நானே அவனைக் கேட்டு விடுகிறேன். என்னதான் சொல்கிறாளென்று பார்ப்போமே!”

“அவனை என்ன கேட்கப் போகிறாய்?” என்றான் அலெக்ஸி.

“ஒன்றுபடுவதைப்பற்றி அவனைக் கேட்பேன். சொல்லையும்—செயலையும் பற்றி.”

ஸமாவ், நடுங்கும் கைகளால் பையிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து வாயில் முன்புறமாக வைத்துக் கொண்டான். நனைந்த முனையைக் கடித்துத் துப்பிவிட்டுப் பின்னர் சிகரெட்டையும் தூர எறிந்தான்.

“நீ அவனைக் காதலிக்கிறாயா? அதையாவது சொல்லிவிடேன்.”

போமா ஒரு நிமிஷங்கூடத் தயங்கவில்லை. “ஆமாம்... ரொம்பக் காதலிக்கிறேன். நீ அதைச் சொல்லியிராவிட்டால்கூட எனக்குத் தெரிந்திராது. ஆனால் இப்பொழுது, எல்லாம் தெளிவாக இருக்கிறது. அவளுடன் பேசும் பொழுது நான் மிகவும் மகிழ்வுடன் இருக்கிறேன். குழந்தையைப்போலக் கவலையை மறந்துவிடுகிறேன்.”

“வணக்கம் வருகிறேன்” என்றான் அலெக்ஸி, கதவை நோக்கிச் சென்றவன் சற்று நின்று, “நீயாகக் கற்பனை செய்துகொண்டாய் போலிருக்கிறது” என்றான்.

“எதை?”

“உன் காதலை.”

“விசித்திரமான ஆளப்பா நீ! நீதான் அதைச் சொன்னாய். உண்மை எனக்குப் பிடிபடவே இல்லை...நீதான்...”

“நானும் ஒரு முட்டாள்தான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவெக்ஸி போய்விட்டான்.

லிஸாவைப் பார்க்கப்போகும் மகிழ்ச்சியில் போமாதன் பல்வலியைக்கூட மறந்துவிட்டான். அங்கேயே முன்னும் பின்னும் உலாவ ஆரம்பித்தான். சுவரிலே எண்ணெய் விளக்கொன்று புகை விட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து கிளம்பிய ஒளி லேசாகப் படர்ந்திருந்தது.

அறிவாளியும், புத்திசாலியுமான ஒரு மனைவியுடன் ஆனந்தமாக எளிய வாழ்க்கை நடத்துவது பற்றிக் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தான் போமா.

எங்கோ வெகு தூரத்தில், ஒரு சிறிய கிராமத்தில் பனியினால் கூரைவரை மூடப்பட்டிருந்த வீடுகளும், வானளாவ வளர்ந்திருந்த காடுகளும் நிறைந்த இடத்திலே அவருடன் அவன் தனியாக உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தான். சுவரில் வரிசையாக இருந்த அலமாரிகளில் பெரிய பெரிய புத்தகங்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. எதைப் பற்றி வேண்டுமானாலும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய புத்தகங்கள் அங்கிருந்தன.

வெளியே பனி கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அறை வெது வெதுப்பாகவும், சுத்தமாகவும் இருந்தது. ஒரு சிறு தொட்டிலில், மனித வர்க்கத்தை ஒன்று படுத்தி ஒரே குடும்பமாக ஆக்குவதற்காகப் போராடப்போகும் புதிதாகப் பிறந்த ஒரு சிறு ஜீவன் படுத்திருந்தது.....

போமா காலங்கடத்த விரும்பவில்லை. ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று, தன்னிடமிருந்த மிகச் சிறந்த உடையை உடுத்திக்கொண்டு லிஸாவைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான். அன்று அவன் உள்ளம் களிப்பினால் நிறைந்திருந்தது. அவள் தன் மனைவியாகி விட்டதாகவே அவன் எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஓ! நீயா?” என்று வரவேற்றாள் விஸா, அறையின் கதவைத் திறந்துகொண்டே.

“இப்பொழுதுதான் வந்தாயா? அல்லது வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாயா?” என்று கேட்டான் போமா, லேசாக அவள் கையைக் கசக்கியபடியே.

“வெளியே போகப்போகிறேன்” என்றாள் அவள். அவளுடைய முகம் வேதனையால் சுருங்கியது. தன் கையை அவன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு உதறினாள். அவள் தன் தலையிலே தொப்பி அணிந்திருந்தாள். இடது கையிலே உறை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“அப்படியானால் உன்னைத் தாமதப்படுத்தமாட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்தான் போமா.

“இன்று என்ன ரொம்பக் கோபமாக இருக்கிறாயே?” என்று கேட்டாள் விஸா, அவனை ஆராய்ந்துகொண்டே.

அன்பு ததும்ப அவன் அவளைப் பார்த்தான். அழகிய ஒரு கனியைப்போல அவள் அவனுக்குத் தோன்றினாள்.

அவள் அங்கு மிங்குமாக அறையிலே உலாவினாள். ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்தாள். பின்னர் நெற்றியைச் சுருக்கிக்கொண்டு போமாவைப் பார்த்தாள். பிறகு மெள்ளக் கதவை நோக்கிச் சென்றாள். அவள் முகம், முன் எப்போதையும்விடக் கடுமையாக இருப்பதாக அவனுக்குப் பட்டது.

“நான் ஏன் ஜோராக இருக்கிறேன் என்பதைச் சொல்கிறேன். இப்படி உட்காரேன்” என்று அவளை அழைத்தான்.

வேண்டா வெறுப்பாக அவன் எதிரே உட்கார்ந்தாள் அவள்.

“ஓரே ஒரு வார்த்தைத்தான் நான் சொல்லப்போகிறேன்” என்று அவன் எழுந்து நின்று, தன் எதிரே விரல்களை நீட்டிக் காட்டினான்.

“என்ன அது?” என்று கேட்டாள் லீஸா இள நகையுடன்.

“சொல்கிறேன்.....நடு ஆற்றிலே செல்லும் ஒரு நீராவிப் படகைக் கற்பனை செய்து பார். அப்புறம் நிலைமை தெளிவாகிவிடும். காலநிலை சரியாக இல்லாதபோது, கப்பல் தலைவன் பாதி வேகத்தில் போகட்டுமென்கிறான். சரியானதும் ‘முழுவேகத்தில்’ என்கிறான்.....”

குழப்பமடைந்த லீஸா அவனைப் பார்த்தாள். தன் உதடுகளை லேசாகப் பற்களால் கடித்துக்கொண்டாள்.

“புரியவில்லையா?” என்று கேட்டான் போமா, இன்னும் அருகில் நெருங்கி வந்து.

“இல்லை.....தலைவன் யார்?”

“தலைவனா?.....நீ தான்.....நான் தான். நம் வாழ்வுக்கு நாம் தானே தலைவர்கள், நமது விதியைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை நமக்கே இருக்கிறது—இல்லையா?”

“என்ன.....? ஆமாம், இதெல்லாம் என்ன?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள் அவள்.

“முழு வேகத்தில் போகவேண்டும், காம்பிரேட்.....வா.....நமது நட்பு பூரணமாகட்டும்.....” போமா எழுந்து நின்று தன் கையை அவளிடம் நீட்டினான்.

லீஸா எழுந்து நின்றாள். அவள் முகத்தில் ஒரு நீழல் படர்ந்து விட்டதைப்போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவள் கண்களிலே ஒளி மங்கியது.

“எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை” என்றாள் அவள். “நான் உன் பக்கம்தான் இருக்கிறேன் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அதைப் பற்றிப் பேசுவானேன்? அதற்கு இப்பொழுது என்ன வந்துவிட்டது?”

போமா அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, “அதைச் சொல்ல வேண்டுமா என்ன? சபாஷ் காம்பிரேட்! எனக்கு அது தெரியும். நீ.....நீ அதைச் செய்வாய் என நினைக்கிறேன்” என்று கத்தினான்.

“எதை?” என்று கேட்டாள் அவள் தன் கையை விடுவித்துக்கொண்டு “கத்தாதே! வீட்டில் யார், யாரோ இருக்கிறார்கள்.....எதைச் செய்யவேண்டும்?”

அவள் குரலிலே கோபம் தொனித்தது. போமா இதை உணர்ந்து கொண்டு விவரிக்க ஆரம்பித்தான் :

“என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள். அது தான் நான் சொல்கிறேன். நமது வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும் தெரியுமா? அடடா! என்ன இன்பம்!”

அவள் முன்னே நிற்குகொண்டிருந்த அவன், தன் எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் குரல் கம்மிக்கொண்டே வந்தது. அவளுடைய உருவம் கண்ணுக்கு மறைந்து கொண்டே வந்தது.

“அட கடவுளே! எவ்வளவு முட்டாள்தனம்!” என்ற குரல் அவனுக்குக் கேட்டது.

போமாவின் முகத்திலே, யாரோ ஓங்கி அறைந்தாற் போலிருந்தது. இதயப் துடிப்பு நின்றுவிட்டது போல் முச்சுவிடத் திணறினான்.

“உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா போமா?” என்று ஒரு கோபக்குரல் சொல்வதை அவன் கேட்டான். “இது என்ன முட்டாள்தனம்.....வெட்கங்கெட்ட விஷயம்..... உனக்குத் தெரியவில்லையா.....?”

அந்தப் பெண், சுவரோடு சுவராக ஆகிவிடுவதைப் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவள் முகம் உயிரற்ற சித்திரத்தைப்போல் வெளுத்துக்கொண்டிருந்தது. வேசான குரலில் மீண்டும் அவள் சொன்னாள் :

“என்னை வெறும் பெண்ணாகக் கருத உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா?”

“ஏன்? வெறும் பெண்ணாவது.....எல்லோரையும் போல் நீயும் நானும்.....”

“இது என்ன உறவு...உன்னைப்பற்றி இப்பொழுது என்ன நினைப்பது? என்னை ஏன் துன்புறுத்துகிறாய்...?” என்றாள்.

அந்த அறையை விட்டு எப்படி வெளியே வந்தோம், விஸாவிடம் என்ன சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்

டோம்—அவள் பிரியும்போது என்ன சொன்னாள் என்ப தெல்லாம் அவனுக்கு ஞாபகமே இல்லை.

அடிமேலடி வைத்துத் தெருவிலே நடந்து சென்றான். அவன் கண்முன் வெறும் பனிப்படலமே தெரிந்தது.

“இதில் என்ன முட்டாள்தனம் இருக்கிறது? எதற்காக நான் வெட்கப்பட வேண்டும்?... அசிங்கமாமே... இந்தப் பெண்களுக்குத் தான் என்ன கேடு வந்துவிட்டது? இது என்ன அவ்வளவு பெரிய விஷயமா? இரு உள்ளங்கள் ஒரு விஷயத்தில் ஒன்றுபட்டிருந்தால்—அது பெண்ணை இருந்தால் தான் என்ன?”

தன் தொப்பியை இன்னும் கீழே இழுத்துவிட்டுக் கொண்டான். தலையில் பனிக்கட்டியை வைத்துக் கட்டியதைப் போல் குளிர்ந்திருந்தது. அவன் இதயமும் லேசாக வலித்தது.

சுவ ஊர்வலம் ஒன்று சாலையிலே வந்தது. அதைப் பின் பற்றிச் சென்றான் போமா. ஒரு சிப்பாயைப் புதை குழிக்கு எடுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தனர். யூனிபாரம் உடையணிந்திருந்த நான்கு பேர் சுவப்பெட்டியைத் தங்கள் தோள்களிலே தாங்கிச் சென்றனர். முன்னே மேளத்தைக் கொட்டிக்கொண்டு ஒருவன் சென்றான். தோள்களிலே துப்பாக்கி ஏந்திய ஒரு பட்டாளம், பின்னே அணிவகுத்து வந்து கொண்டிருந்தது.

சுவப் பெட்டிக்குப் பக்கத்தில், தன் வாலைக் கால் களுக்கிடையே பதுங்கிக்கொண்டு ஒரு நாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

போமா தன் தலையிலிருந்து தொப்பியை எடுத்து விட்டு, வேலியின் மீது சாய்ந்து கொண்டே, அந்தச் சிப்பாய்கள் தன்னைக் கடந்து செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“நான் ஏன் வெட்கப்பட வேண்டும்?” என்று, அவன் யாரையோ கேட்பது போலிருந்தது.

